

אורנית בלנק   **אושר**   אריק ונונו

"הגוף אמנם סבל, סבל מאוד. הוא כאב את התרופות החזקות, את הרעלים והקרין... הוא סבל, אבל הרוח פרוחה והתעצמה. לרוח לא היה איכפת שתוקעים בה מחטים, ההיפך. עם כל מחט שנכנסה לגוף היא הרגישה חזקה יותר ועם כל כאב נורא שהופיע פתאום, היא צמחה לגבהים חדשים."

אורנית בלנק 12.12.75 - 3.10.02

* "כשתהיה גדולה, אולי תהיה סופרת, רק אולי.
בינתיים משתדלת לחיות חיים תל-אביביים שלווים,
בעיר המלאכים המלוכלכים.
כותבת מאמרים על אמנות ותרבות ב"גליון יום שישי"
של עיתון "הארץ", לומדת לתואר שני בחוג לתולדות
האמנות, מאמינה רק בעצמה ומעדיפה לתת למקלדת
לעשות את שאר העבודה...
אה, יש לה חתול בשם ג'ורג', כן, המלך !!!
אורנית"

האושר כמשל

אחר צהריים הזוי, נוקב. בית קפה תל אביב, לקראת מפגש. תחת שמש בוערת כמו זו המציתה את החיים כאן, כבר לו מונים את הדקות, לא את השעות, לא את השנים. מדוע לא אפשרתי לעצמי להאמין באמת ובתמים, שהסיוט אכן חלף לבלי שוב...? הייתי מוכרח לראות אותה במו עיני, מקרוב, על מנת להאמין. לפני למעלה משנה היא שיגרה אלי את ההודעה ההיא, האחת משיחות האינטרנט הליליות שניהלנו מפעם לפעם, על אמנות, על ספרות ועל החיים. זו הייתה הודעה בהירה, ערוכה היטב, תמציתית ומדויקת, כדרכה. לא ידעתי מה לומר או לחשוב; מה אומרים לבחורה צעירה כזאת, מפוכחת עד כאב, שמספרת דרך מסך מנוכר ובלשון לקונית מצמררת, שנתגלה גידול ממאיר בראשה, ושלא ניתן לנתח? אולם עכשיו, כשנה לאחר מכן, ההתרגשות הגדולה מצליחה להשכיח מאיתנו את העובדה שזאת פגישתנו הראשונה, שהייתה גם האחרונה ולמעשה, היחידה.

הנה, חשבתי לעצמי באותו מעמד, זה טעמו של אושר; לחיות עד תום רגעים קטנים, בידיעה, שבאמת אין דבר מעבר להם. לשתות קפה תל אביבי ולדבר עם אורנית, עכשיו, כאן, לחגוג את מצעד גאוות ההווה. אורנית הייתה רוויה בתחושת האושר המועשר הזה, בנחישות לחיות מחדש, להרוויח בזיעת אפך את החיים האלה, והיא ניסתה לתאר איך היא למדה לראות אותם אחרת, לשמוע אותם אחרת, להריח אותם אחרת. צחקנו על כך שאחרי כל שיחות הלילה הפלצניות שלנו על אקזיסטנציאליזם, על תרבות דיגיטאלית, על קולנוע עכשווי, על פוסט מודרניזם, על אמנות ומה לא... מה שמזיז לנו באמת בסופו של יום הוא הבנאלי, המייד, הקונקרטי; לבחור בחיים, על אף שהם וויתרו עליך.

לימים, כאשר אשב לקרוא את כתביה, בניסיון להתחקות אחר נתיב המסע הקצר והמרוכז שהיא הספיקה לגמוע- תציף אותי תחושה מרירה של פספוס; ככל שאשמע אודות אורנית וככל שאקרא את כתביה, כך אתחקה אחר עקבות המוליכות היישר אל מקום מסתור שהיה מוכר לי כל כך. ארץ שמש ללא שם. צהרי יום הזוי. אין סיבה, אין תכלית. על אדמה אדומה, סלע כבד ומחוספס יטיל צל שחור. אישה מתייצבת אל מול גורלה היחיד, ודוחפת, כל כולה נתונה לעניין אחד בלבד; להביס את הזיכרון הנוקב מבלי לכופף ראש, מבלי ליפול לידי המזמינות של הטירוף. עיניה ממצמצות מזעף השמש, עורה שרוט, חבול וצרוב ממליחות הזיעה ומבטה מסגיר עקשנות מעשית.

תקופת הטיפולים הקש שינתה באורנית כל כך הרבה. היא כתבה כל הזמן, וברקע אמירתה המצמררת "הגוף אמנם סבל, סבל מאוד. הוא כאב את התרופות החזקות, את הרעלים והקרינה הוא נפצע מעשרות מחטים ומאזמל המנתחים והקיא את כל מה שנכנס לתוכו, הוא סבל אבל הרוח פרוחה והתעצמה". היא שיתפה את "חברתה" הטובה ביותר, כפי שהיא כותבת ב"מפלט"- הכתיבה- במכאוביה, בחרדותיה ובהגיגיה. כאשר הוטב לה, היא התקשרה אלי והודיעה לי בקול נרגש, שהיא החלימה, שהיא הביסה את מהלומתו של האקראי. אורנית מחייכת ומזמינה לימונדה, וכמו רומזת: עכשיו אנחנו כאן, האלים יכולים להמתין. הפגישה היית הקצרה, דחוסה וטעוניה. נפרדנו בתחושה טבעית, כמעט מובנת

מאליה, של אושר, של הבטחה גדולה. אבל האושר הזה, כדרכו, היה חמקמק וקצר רוח. המצב הבריאותי של אורנית התדרדר שוב ורק מדי פעם הייתי מתעדכן על מצבה באמצעות דליה, אימה. כך, עד אשר קיבלתי את שיחת הטלפון מזוהר, אחותה של אורנית, באותו בוקר של יום שישי, שבישרה לי את הכואב מכל.

אכן, הסלע נדם, אבל עודנו ניצב, ותחת צילו העצום פגשתי את משפחת בלנק. ההיכרות עם דליה, שמוליק, זוהר וורד, משפחת בלנק בנסיבות איומות אלה, הייתה ללא ספק מן האירועים המרגשים ביותר של חיי. בבואנו לבחור דרך נאותה לציין את זכרה של אורנית, כמעט שלא נזקקנו למילים, ומיד ידענו מה היה מניח את דעתה של אורנית. שום דבר לא היה מסב לה אושר גדול יותר מאשר לראות את חברתה הטובה ביותר מתגייסת לסייע לנשים שלי לגלגל את הסלע שלהן מעלה אל הפסגה, בניגוד לכל היגיון, עד לאושר הבא.

הנשים הדוחפות את הסלע בסדרת הציורים המוצגת בתערוכה. והמלווה את הספר, כולן מקיימות את גזר גורלן, מבלי שהובטח להן גמול על סבלן. יצרתי את הסדרה הזאת לפני כעשר שנים, כחלק מהעיסוק האובססיבי, הסקפטי והאירוני שלי עם המיתוס של סיזיפוס. הציורים עצמם מצוירים בטכניקה של צבע מים דליל ורישום מהיר בגווני רכים, על מה שנראה תחילה כסוג של "גריד". כמו דף מעיתון עם "טורים", תמונות וטקסט... (הטקסטים על הציורים הם לרוב קטעים מתוך "המיתוס של סיזיפוס" של אלבר קאמי) כל אלה משרים תחושה של "מסמך"...

ברקע, נוף של השומרון, גבעות סלעיות, מקור בלתי נדלה של אבנים וסלעים בימיה של האינתיפאדה הראשונה, זו שהפכה את האבן לסלע קיומה.

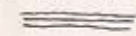
אריק ונונו

del esp. del esp. nra. nra. nra.
del esp. del esp. del esp.

del esp. del esp. del esp.
del esp. del esp. del esp.

VANOUVU

אני יודעת היום שדברים השתנו, עכשיו אני כבר ממש בטוחה. כשהכל התחיל היו אלה רק דיבורים, מילים של עצמי, שניחמו אותי, בגלל גודל הצרה שניחתה עלי. ישבתי אז וסיפרתי לכל מי שרק רצה לשמוע, שמעכשיו דברים יראו אחרת, בגלל המחלה אני אהיה אדם חדש, שונה, בוגר יותר. לכל הבטחה כזאת הוספתי תיאור של החיים החדשים שלי, סוג החברים שיהיו לצדי, ההתנהגות החדשה שלי מול המשפחה ובכלל צרחתי את תחושת השינוי הזאת, עד שהרגשתי בחילה. בחילה מעצמי, לא בגלל הכימותרפיה.

אין לי ספק שהמחלה שינתה אותי, הרי לא כל יום אדם מקבל סרטן במוח, או שוכב עם הראש מחובר לשולחן בעוד מכוונת הקרנה אימתנית יורה בו קרינה רדיואקטיבית. אני היום זה לא אני לפני שמונה חודשים, כשהעולם נראה לי כל כך ורוד ופרחוני, כשלא ידעתי מה זה אומר לחלות בסרטן, לפני שהפנמתי את משמעות המילה כאב.

היום אני יודעת מהו כאב, חייתי אותו שמונה חודשים. היום גם אני בוכה בסרטים מרגשים, מזדהה עם מיעוטים ותורמת לאגודה למלחמה בסרטן. היום עצוב לי נורא כשאני רואה ברחוב ילד קירח. פעם לא היה לי איכפת. השתניתי, למדתי לכאוב את כאבם של אחרים. היום אני יכולה להזדהות עם כישלון, לא רק עם הצלחה.

זה מדהים, אבל נראה לי שהמחלה עשתה לי טוב. זה מצחיק אם חושבים על זה כאשר סובלים מכאבי ראש איומים או מקיאים את הנשמה בשירותים. זה ממש מבדח כשסובלים מבחילות איומות וכל השיער נושר אל הרצפה. איך יכול להיות שמחלה אכזרית כל כך עשתה לי טוב? איך יתכן שהפחד הגדול שלי, להיות חולה, התגלה כההליך מרפא? הגוף אמנם סבל, סבל מאד. הוא כאב את התרופות החזקות, את הרעלים והקרינה. הוא נפצע מעשרות מחטים ומאזמל המנתחים והקיא כל מה שנכנס לתוכו, הוא סבל, אבל הרוח פרוחה והתעצמה. לרוח לא היה איכפת שתוקעים בה מחטים, ההפך. עם כל מחט שנכנסה לגוף היא הרגישה יותר ועם כל כאב נורא שהופיע פתאום, היא צמחה לגבהים חדשים.

השתניתי, כך נראה לי. המחשבות שלי הפכו רגועות יותר, תחושת ה"אני" שלי התחזקה, התבגרה, למדה להילחם בכאבים גדולים ונוראים, לא רק בעקצוצי כאב של פרידה מכן זוג או ריב עם חברה. אני שמחה שחליתי, נשמע קצת מוזר, לא?

הכי יפים בעולם

יוני, 1999

אלה היו השמיים היפים ביותר בעולם. העפתי מבט חטוף דרך שמשות המכונית, קרעתי חתיכה מהרקיע רק לעצמי ושמרתי אותה בשם הזה, על הדיסק הלא כל כך קשיח שלי - "הכי יפים בעולם". במבט לאחור, כשפתחתי שוב את הקובץ כדי לבדוק ולערוך מחדש, ביצעתי ניתוח נתונים עצמאי, בשביל להבין, מדוע הם היו יפים כל כך, דווקא באותו הערב, רק בשבילי.

ניתוח המערכת לא העלה מסקנות מפתיעות, כמקובל אצלי בעת פרשנויות לא הרות גורל. הם היו הכי יפים בעולם, כשם שהמבחן הוא היה הכי קשה, הגבר הוא היה הכי טוב במיטה והג'וינט הראשון היה הכי טוב שעישינתי. עולם המושגים שלי, כך הסתבר לי, מלא בהגדרות דיכוטומיות וחדות מצח, ולמרות הפתיחות של סוף המילניום שלי, אני מתנהגת קצת כמו אותו סוציולוג מפורסם, שחשב שבטוח תהיה מהפכה, אבל בטוח, וטעה בגדול. הכי יפה, הכי טוב, הכי נכון, נותן מן הסתם הרגשת ביטחון מדומה ומסוגרת, כלובית משהו. במאות הקודמות, כאשר העולם היה ברור ומשויף למשעי, באו ההגדרות על חשבון האמת. אותה אמת, שלכל מי שחי אז, היה קשה מאד להתמודד אתה משום מה, אולי בגלל שלא הייתה אז פסיכואנליזה והתת - מודע הושאר רדום ומחוץ לעניין.

אם חושבים על זה ככה, אז טעיתי לכל אורך הדרך, כמו שפעם חשבו שהעולם שטוח או שאנשים מתים ומגיעים לשמיים, לשבת ליד האמת ולנופף בכנפיים קטנות. מצד שני, קולומבוס עשה את כל הטעויות האפשריות, אבל דפי ההיסטוריה המעוותים, גרמו לנו לחשוב שמצא את אמריקה, אז אולי עוד יקראו עלי בעיתון או שאיזה היסטוריון יעשה ממני גם כסף וגם מטעמים.

רעיון חדשני, או מחשבה בנאלית, השמיים האלה היו שמיים של קיץ תל - אביבי מפויח ואפרורי. אין שקיעות נפלאות בעיר הזאת, כמו שהסרט המתוחכם ביותר מתגמד שם, כשיוצאים מקולנוע רב - חן המבחיל. אפשר לציין בשנית, שחלוקה קטגורית בונה חומות מוגדרות ומטייחת את האמת בלבן, אבל בטוח שתל - אביב היא לא עיר עם קו שמיים פסטורלי ביותר, גם אם זאת הנקודה שמגרה את המחשבה. השמיים הכי יפים שלי, היו צריכים להיות כך בשבילי באותו הזמן, ובשבילי בלבד.

את הסידור בתיקייה של "הכי יפים" שלי, לא ראיתי הפעם כקטלוג ברור של עולם, זה היה ניצחון. להצליח להגיד את זה על פיסת השמיים ההיא, המלוכלכת מארובת רידינג המכורה לסיגריות וצבועה בקצת כתום של שקיעה מאיזה גלוית תיירים, זה לכבוש. לעשות זאת, זה לקחת את הכאב האלמותי לרגע, לנצור אותו בקופסת קרטון למשלוח חבילות לחיילים אומללים בצפון, ולפתוח את הנחיריים לשאיפת אוויר נקי, אוויר שלא ישאף לעולם בתל - אביב, עיר המלאכים המלוכלכים.

הצלחתי לקרוע פיסה של יופי מתוך כיעור בורגני, ולהרגיש מתיקות מתוך מציאות שגרתית, אפורה. אני, שבדרך כלל מתייקת לצד השלילי, לא קלטתי בכלל ברגע שמירת הקובץ, את היכולת הנפלאה הזאת, לשנות פאזה, אפילו לרגע אחד.

אנחנו רוצים להיות יכולים לבצע את הפעולה הזאת, כל הזמן. קוראים לזה גם להיות מאושר. האושר הוא מושג אמורפי, שבדרך כלל אחרי תקופת התבגרות מסוימת, מתבטל ונמוג, ונשאר כזיכרון מתוק של ימים בהם הכל נראה גבוה יותר. כן, גם לי יש זיכרון של כדור צבעוני, שכל כך אהבתי, כשיכולתי לספור את השנים שלי על כדור הארץ, על כף יד אחת.

יחד עם כדור הפלסטיק הזה, שנראה לי אז כמו יצירת האמנות המופלאה ביותר או בובת ברבי אחת, צהובת שיער, שחיבקתי כל לילה במשך כמה שנים, נמוג לו מושג האושר והתעמס. הוא חדל להיות שאיפה או כמיהה ממשית, כזאת שאפשר לגעת בה מן הנמוך כאשר עומדים על קצות האצבעות, ונשאר כזיכרון חינוכי, ילדותי. אם מדברים על קטלוג, אני יכולה לסווג את הרצון לאושר, יחד עם המחשבה הילדותית על מיתוס האביר שיבוא וייקח אותי, שמוחדרת בתהליך סוציאליזציה לא מתוחכם במיוחד, לכל נערה ברחבי העולם המודרני, כביכול.

מה שיצא מכל ניתוח הנתונים, הסקת המסקנות והדיון הפסאודו - עמוק במושג אושר, כמה שבועות אחרי אותה תפיסה של קטע שמיים תל - אביבי ברשת הפרפרים הקרועה שלי, זה אלמנט אחד, שאולי נשמע בנאלי. כמו מדען שצעק "מצאתי" או אדם שהצליח להאמין שהיה לו ניצוץ אהבה של המבט הראשון, אני הצלחתי, לרגע אחד בלבד, לכבוש את השמיים וזה למרות הבנאליות, המיתוס המפוקפק והניחוח הילדותי, לא הולך ברגל, נכון?

תמימות

בשמלה לבנה מרחפת מעל
ארמונות שצפים בתוך ריק בחלל
בזר של פרחים מוטבעים חלומות
כתמים של שלווה בלהבות אדומות
בחדר מראות מסתובבת, תוהה
כלואה בחלום, בשקר הבבואה
עוגה ענקית מחביאה בה סודות
כאשר תיפרס, יבוא קץ החלומות

מכשפת האין

אין, זה כל מה שיש לספר, כל מה שיש לדבר, כל מה שיש. הכל מלא באין הזה ששובר את כל הסטיגמות על הגשמי, מנתן כל מחשבה "בריאה", מוריד את כל השיזוף מעל העור הלבן. מה? אסור להגיד שאין? זה נשמע כמו מילה גסה? האופטימיים מנידים בראשם בתוכחה, עד שהוא זז ממקומו מעצמת התנועות. "איך אפשר להגיד דבר כזה?" זה מנתן להם את כל המחשבות הנכונות לגבי המתיקות של קיומם, הקיים כל כך. רק מה? אין מתיקות ואין קיום, פשוט, אין כלום. מכשפה צוחקת בקול גדול: "אין, אין, אין, שום דבר". מולה עומדים כל הפרחוניים האלה, שכסף, זוגיות וגלידה עושים להם את זה והם נמסים כמו חתיכות קרח ביום חם למולה. לא מסוגלים לקבל את קיומו של הריק הזה אל תוך חייהם, הצבועים בורוד משקר. "זה לא בריא" - קול פולני, "אסור לראות ככה את הדברים". אבל הדברים, הדברים האלה, אין אפשר לראות אותם אחרת? הריק היום יומי הזה שפוער לוע דמוי חור במחשבה, אורב כמו זאב בכל מקום שאין. הוא יכול להיות בפאב, מסתתר מאחורי בקבוקי בירה ריקים, צוחק באושר על הכלום שנמצא שם. הוא יכול להתחבא בסופר, בין כל המוצרים שמוכרים תדמית, כלומר, מוכרים את האין בכסף מלא. הוא, שמוכר את האמת, נשאר תמיד מיותר על המדף. בעיקר אוהב האין לשהות בין השמיכות, בימי החורף הקרים ביותר. אז הוא עושה תרגילים מלוכלכים על אלה שמגיעים לשם כדי למצוא חום, להתפנק על הנוחיות הזאת, על הפיזיו שמגישה השמיכה ומעניקות הכריות מלאות הנוצות. הוא מחכה בשקט עד שהם מניחים את ראשם על הכרית, ואז מתחיל ללחוש להם, בלי הפסקה: "חום חשבתם, שטויות. אין חום, אין חיבה. לא תמצאו ניחומים בכיסויי המיטה היפים, לא תמצאו אהבה בין זרועות של אחרים, חה, חה, אין שום דבר". כן, אין. אם זה מחדש משהו? בטח שלא. כולם יודעים את האין, רק שיש כאלה שיכולים להתמודד איתו בקלות רבה יותר, ולצייר, לשיר או לכתוב אותו בדמעות שאין בתוכם. אחרים, כאילו עוד מאמינים שיש, ואפילו לעצמם לא מצליחים להגיד את האמת. המכשפה צוחקת עליהם רוב הזמן, הם העיוורים הגדולים ביותר, הם המלכים של מקרר שנות האלפיים והטלפון הזעזעורי ביותר בעולם. בעצם, הם האדונים של כל מה שאין ורק נראה כאילו הוא קיים. הם יוצרים את השקר, מגינים על האשליה בכלי נשק תוקפניים. הם אלה שמונעים מכל מה שאין להתפרץ החוצה ולסמא את העיניים האנושיות בכלום עגול אחד, גדול ושלם כמו השמש. המכשפה, זה עצוב, צוחקת גם על אלה שמתמודדים עם הריק, אלה שלכאורה מבינים שאין. היא משתעשעת בהם כמו ביו - יו צבעוני, למעלה - למטה, קדימה - אחורה, יש רק משחק אצל מכשפת האין. היא צוחקת: "אין, אין, אין, שום דבר, המחשבה על האין אינה יש, מבינים? לכן, אין צורך להיות חושבים מידי, אין על מה".

בגלל שאין כלום, הידיים הופכות כבולות, הנשמה מתכסה בשחור. אי אפשר ליצור משהו משום דבר, זה פשוט. אין מכשפה, אין מילים, אין מחשבה אמיתית, אין אמת, עכשיו אפשר לצאת להשתכר, לעשן משהו, כי אין כלום בחוץ ובפנים.

אז כדאי ורצוי לברוח החוצה ולהזמין את המכשפה שאין, לצחוק צחוק חורק ומשחרר על בקבוקי בירה שאין. אפשר גם לתת לה גם ג'וינט שאין, לשיפור מצב הרוח, כי אין כמו מכשפה מסטולה שאין, באמצע פאב שאין.

תזמינו גם כמה שחושבים שיש, גם אם אין כאלה. הם מתכון בטוח לפיתוח ציניות בריאה ועוקצנית, שאין כמובן. הפאב המתמלא בצחוק, נשים יפות, נרות בווערים, גברים מזליקים ובקבוקים ריקים שאין, רק יגדיל את האין ואם אין, אז למה לא? צריך לעשות חיים.

אז איך זה לגמור?

ואז מכל הגוף עלתה צעקה,
זאת שמשחררת את כל ההגנות
צרחה שאחריה רפיון ודממה,
דגל לבן שאחרי מלחמות

אחר כך יצטבר הכאב מחדש,
ייווצר עוד קליע, הגוף יידרך שוב
דממה מתוחה, ציפייה לצרחה,
שתסגור מעגל ותגאל את הגוף

08/11/97

תפתח את המעטה במספריים חדים
תוציא את הלב הפועם
תחטט ותמצא את הקוץ שמכאיב
תשאיר את השקט רועם
תלטף, תרגיע, תוותר בשבילי
תנקה גם בפינה אפלה
תשפוך קצת נוזל על אודים עשנים
חוץ מזה אל תאמר לי מילה.

לשחות באוויר

אני רוצה לשחות בתוך האוויר הזה, הכחלחל, של ערב קיץ לוחט. אני רוצה לשחק איתו בין האצבעות, ללעוס אותו ואז לירוק בעוצמה. אני רוצה לכבוש את השמיים האפורים וגם את הכתום הנוגה של השקיעה הזאת, המלוכלכת. אני רוצה לעוף ליד הציפורים, בדרך למקומות חדשים שאין בהם כאב.

הגוף הזה שלי, הכניס אותי לכלוב ברזל ונעל אחרי את הדלת עם שני מנעולי פלדה כבדים. יום אחד הוא פשוט בגד בי והתחיל לזייף ולזייף עד שכל המנגינה הפכה בליל של רעשי רקע. אני כעסתי וניסיתי להילחם בגוף בכל הכוח אבל כל העוצמה שהייתה בי לא הצליחה לשבור לגוף שלי את התוכניות.

אז אני רוצה לשחות באוויר הזה, הרוגע, רק לכמה רגעים, באמת. אני רוצה לטבול בנחל עדין של מים כחולים, בתוליים ולהרגיש את הטיפות נצמדות לי לעור ותופרות לי שמלת יהלומים מרצדת, מעוטרת בתחרה של קצף לבן.

אני רוצה כי כואב לי הכל והכאב הופך עמוק ובלתי נסבל מרגע לרגע. אפילו הדמיון שלי כבר לא מצליח להתגבר על הכאב. הגוף לא נותן לי שחרור מוקדם והוא ישאיר אותי בכאבי עד לרגע שלא יוכל יותר, הוא לא יוותר לי על אף רגע של כאב או חוסר נוחות. משום מה, הגוף החליט לבגוד בי ועשה זאת בעוצמה ולאורך זמן. אולי הוא בגד בי כי לא התייחסתי אליו יפה במשך כל השנים האלה, הרעבתי אותו בטירוף ושרטתי אותו בעזרת האיש מחנות הקעקועים במרכז העיר, אז מה הפלא שהוא מתעלל בי עכשיו?

אני רוצה לקחת את הטבע ולהכניס אותו אלי, אל הדירה הבודדה שלי במרכז העיר ולהפוך אותה לגן פורח ויפה. אני רוצה שכל יום יהיה כמו יום שבת בחודש יולי ואני רוצה להעיף פרפרים אל השמש הצוחקת ממול, בלי כאב ובלי סבל.

אבל בינתיים, אני עדיין כלואה בתוך רשת פרפרים. הרשת קרועה ובלויה, אבל אני עדיין לא מצליחה לצאת החוצה, אל האוויר הכחלחל שבחוץ. הגוף שלי הסכים לתת לי כמה רגעי מנוחה בין הכאבים, אבל לא הפסיק אותם לגמרי.

אני מנסה לשנוא אותו, את הגוף שלי, אבל הוא שלי ואין לי ברירה אלא לקבל אותו, אין לי אחר מלבדו. אני רק מקווה שהוא יתן לי מתישהו לצאת אל האור ולשחות בתוך האוויר הזה, העדין. הוא חייב, מתישהו, אולי.

את השתיקה מעברו השני של הקו, אפשר היה למתוח כמו חולצה רטובה על חבל ולהוסיף מקל כביסה אחד בצבע ורוד. הוא היה נבוך ויותר מזה, הוא לא ידע איך להגיב. הבלבול שלו הורגש היטב דרך הקו של בזק ואני לא הקלתי עליו, פשוט לא התחשק לי. סיפרתי לו, לבחור שאיתו יצאתי בחמשת החודשים האחרונים, על החדשות שקיבלתי מהרופא ולא חשבתי בכלל באותו הרגע איך הוא יגיב. דווקא עניינה אותי התגובה, אבל באותו הרגע הייתי עסוקה במחשבות אחרות על הגידול, שהתיישב לי במרכז המוח ולא חשבתי עליו יותר מידי. פשוט התקשרתי לדווח לו, זה הכל. הוא גמגם. אולי הוא חשב עלי ועל כמה שזה נורא שלבחורה בת עשרים וארבע יש גידול ממאיר באמצע החיים, אבל למען האמת ממש נראה לי שהוא חשב על עצמו ועל עצמו בלבד. התחושה הזו רק התחזקה עם כל שאלה נוספת ששאל. השאלות כווננו כאילו לשלומי, כאילו מתוך עניין, אבל בעצם הן שידרו מצוקה גדולה ובלבול והרבה "מה אני עושה עכשיו עם כל העניין הזה?" הוא פחד. הוא נבהל עד עמקי נשמתו. אולי הוא פחד מהעתיד ומהצורך להיות שם בשבילי ברגעים הקשים שיזמנו העתיד והמחלה הקשה ואולי, הוא פשוט פחד להפסיד. הוא, שתמיד מנצח והכל תמיד מצליח לו, לא מסוגל להקיף את עצמו במשהו שאינו מושלם ובטוח. אני הפכתי בשיחת טלפון אחת מהימור בטוח על סוס מנצח, לכסף שהושקע בסוס שהוא גם צולע וגם עיוור. עם סוס כזה, תסכימו איתי, לא מנצחים במרוצים הקשים של החיים. במרוץ הארוך של החיים שלו, כך הסתבר לי, אין מקום לחיות פצועות, אין חמלה ובטח שאין כאב. אני, שהייתי הבחורה המושלמת, המוצלחת, המנצחת תמיד, הפכתי לעציץ שהשקו אותו קצת יותר מידי ועכשיו כבר אין לו מקום באדנית של הפרחים היפים, אלה שמפנים את ראשם הצבעוני בגאווה אל השמש.

באמת שלא רציתי ממנו דבר, גם לא הופתעתי מן התגובה הקרירה שלו. באיזשהו מקום ידעתי שהוא אוהב לנצח, במיוחד בגלל שאנחנו כל כך דומים, תאבי ניצחונות קלים ושונאי כישלונות מרים. לכן, היה לי ברור שלא הוא יהיה זה, שישב ליד מיטתי ימים כלילות. ידעתי גם שאחרי שיחת הטלפון שתדווח לו שחליתי, הוא יעלם מחיי לתמיד.

השתיקה בטלפון הייתה רק התחלה של שתיקה ארוכה הרבה יותר. בחודשים הראשונים זאת הייתה שתיקה כואבת, צורבת בבשר, אכזרית. אחר כך היא הפכה לשתיקה של זלזול, של זיכרונות מתוקים - מרירים ושל השלמה, בעיקר השלמה, עם הגורל ועם טיבם האנוכי כל כך של בני האדם.

שיחות טלפון רבות של שתיקה היו לי מאז. היו גם כאלה שלא שתקו ואת אלה, למדתי להעריך יותר. גם אני למדתי להמר רק על סוסים מנצחים ובמרוץ שלי, ניצחו רק אלה שידעו להיות גם סוסים וגם בני אדם. אני יודעת שזאת דרישה לא פשוטה, הרי אין סוסים עם תכונות אנושיות, אבל תאמינו לי, יש כמה כאלה והם יודעים לרוץ מהר, הכי מהר. הקופה פתוחה להימורים, מעכשיו.

תופרת

יושבת תופרת ליד שולחנה
מנסה לאחות את הקרע
לוקחת היא מחט ממש ארוכה
ומשחילה בה את חוט ההרגעה
גדולה הקריעה כמו תהום עמוקה
יש לתקן ומהר, לפני שתיפול לתוכה
עובדת התופרת, ושני חלקי הבד עדיין לא נוגעים
היא נלחצת, אולי לא תספיק לסיים בזמן את העבודה
כי הקרע שנפער עמוק כל כך
והיא עצמה פרמה את החוטים

עמוק/ המעגל

19.1.96

נשפך כמים, הכאב
דמעה מתגלגלת במורד הלחי
לא ניתן לנגבה וגם לא להחזירה אל תוך גלגל העין
עצוב כשקיעה, הרגש
בזרועות איתנות לקחת
לחבק ולנחם עד שייעלמו צבעי הצער
קשה כאבן, ההחלטה
להפוך את העולם ולשנותו
להסית את הכובד, שמתחתיו אושר מעוך
עמוקה כבאר, האכזבה
על הכאב שזורם, הרגש העצוב,
קושי ההחלטה ועומק האכזבה

Handwritten text in a cursive script, oriented vertically and reading from right to left. The text is contained within a rectangular box at the bottom left of the page.

Handwritten text in a cursive script, oriented vertically and reading from right to left. The text is contained within a rectangular box at the bottom right of the page.

Handwritten text at the bottom right corner of the page, possibly a signature or a name, written in a stylized, bold font.

בננות השיגעון

כל הקופים בורחים לי החוצה בימים כאלה. בננות השיגעון קורצות להם כל כך עד שהם גוברים על הנורמות המקובלות ועל הכאב שבהשגתן. צורחים ומשתוללים, הם קופצים החוצה מן הכלובים הכפויים של הנימוס ומשתלטים על הרגעים השקטים שלי. ניסיתי לאלף אותם בכל הדרכים. בהתחלה, הייתי מחפשת להם בננות, שיהיה להם מה לאכול ברגעים של רעב וכאב. קטפתי את בננות השיגעון בכל המסיבות של העיר, במיטה עם גברים זרים, בניתוק מרצון מכל לב אחר, בעישון או בליעה, בכתיבה חסרת מעצורים ובמוסיקה הבודדה ביותר בעולם. צבעים לשיער, לציפורניים ולבגדים, אמנם גידלו יבולים של בננות השיגעון, אבל לא מנעו את הקופים מלצרות. חורים באוזניים וכתובת שרוטה על הרגל לא הרגיעו אותם והם צרחו עוד, חזק, עד שלא יכולתי לשמוע.

שיניתי את הטקטיקה, גנזתי את הבדידות ופתחתי את הצוהר ללבבות אחרים. קשרתי קשרים ובניתי עולמות של אהבה לאנשים אחרים. הקופים שלי שתקו ואז צעקו בעוצמה, גם הדרך הזאת לא נכונה? פרידות ושריטות גרמו ליבולי הבננות שלי לפרוח וכל בננה נראתה לי כמו אבטיח גדול, אפילו לקופים שלי היה קצת קשה לגמור את כל היבולים. "אהבה מדומה רק מגדלת בננות" אמר לי איש זקן, בלי לדבר, ואז, חזר לשכב על המזרון המעופש ליד תחנת האוטובוס וראיתי שגם הקופים שלו צורחים בטירוף. חזרתי לגומחה הפרטית שלי ברגשות מעורבים והסברתי לקופים שלי, שזה הסוף לצרחות ויש תרופה שתוכל לפתור את כל הכאבים. "גם אם תצרחו חזק, אני לא אקשיב יותר" הזהרתי אותם והלכתי לישון. לפסיכולוג שלי, שהיה מונח על כורסת עור שחורה, סיפרתי על הקופים והוא הקשיב וגם לא התפלא שהם אוהבים במיוחד את בננות השיגעון. אצלו למדתי שאולי כדאי להתרכז בגידול של תותי האמונה ולעזוב את היבולים המשמעותיים של הבננות, כדי למנוע את צריחות הקופים. למדתי גם שצריך להתרכז בגינת הירק הפרטית ולא לנסות לעדור גינות אחרות, במיוחד לא כאלה שיצמיחו בננות שיגעון.

אחר כך, כשהותרתי את הכורסא השחורה סובלת מכובדו של איש המקצוע, הבנתי שוב שבננות גדלות גם כשמשלמים כסף לאדם אחר, שיקשיב. אבל בערב, כאשר הייתי חוזרת הביתה, אל הקופים והצרחות, היו לילות שכמעט לא שמעתי אותם. היו ימים שפשוט שכחתי להאכיל את הקופים ובלי בננות, הקופים לא צורחים חזק. אז המשכתי והמשכתי והקופים כמעט לא צרחו יותר, אלא התנדנדו בכלוביהם בשקט יחסי. ואני, הפסקתי להלעיט את עצמי בבננות השיגעון של בני האדם וגם לא גלגלתי יותר את עליהן המיובשים כדי לעשן.

הם צורחים בכוח, הקופים שלי. יש לילות לבנים של יבולי בננות, עסיסיות וצהובות כמו השמש. הם פורצים החוצה מן הכלובים הכפויים של הנימוס, חוטפים את הבננות וצורחים בקול גדול. אני תמיד אזרע זרעים של בננות ואצפה בהן גדלות אל תוך הריקנות המאוסה של העולם הזה. כנראה שגם הקופים שלי ימשיכו תמיד לצרות, אבל אולי עכשיו - רק בין הרגעים השקטים שלי.

הרגע שבו הורדתי את המטפחת

העדינות הזו של הנגיעה, גרמה לי לחשוב שיכול להיות גם אחרת. אולי, רק אולי, אפשר לפרק תבניות. זו אמירה רדיקלית לכלל הדעות, המחשבה על הפירוק הזה של כל המציאות שלי, לכאוס מושלם שבו יש דבר אחד בלבד, נגיעה. פתאום נעלם פחד איבוד השליטה, הוא התפרק מנשקו ושרירי זרועותיו התרחבו.

התבניות נבנו לאורך זמן ארוך כנצח, כל מה שהיה עד עכשיו. עד עכשיו, לא נראתה באופק שום אפשרות לשבירת מוסכמות מצדי. חלמתי על קולות השבירה בלילות, הנחתי את הראש על הכר וכל מה שהיה שם, אמורפי ושבירי, היה אותה מחשבה על פירוק טוטלי, התנפצות קוסמית של מועקות ישנות. כל סרטי האימה ששימשו גם כסרטי הקאלט שלי, היו יצירתי הבלעדית, הייחודית כל כך, עליה התענגתי ואותה שנאתי בטירוף רב ממדי. כל אלה, היו ברגע אחד לריק.

נלחמתי בפצעים הישנים כמו אריה צעיר וחזק, אך למרות זאת, כמו אריה צעיר ללא רגל. במבט לאחור, התבניות רק נבנו מהמלחמה חסרת כלי הזין הזאת וקיבלו מעטה קשיח יותר. הליכה למלחמה ללא מטרה מוגדרת מראש, סופה הדטרמיניסטי הוא כשלון מר וצורב. התעלמתי מכלי הנשק שהיו מונחים שם לידי, מבריקים ומצוחצחים עד כאב. "ירייה באפילה", אומרים לפעמים כל מיני אנשים חכמים ואני אומרת, "סבון ללא סבון", אמת ללא אמת, ידיעה שקרית על הקיום. אותה ידיעה, שמושפעת מאידיאולוגיות שקריות של סוציאליזציה מעוותת, שמתעצבת רק דרך קפיטליזם מעוך ורקוב מהיסוד. הנגיעה שגרמה להתפוצצות, הייתה רק דגדוג אחרון לפני הצחוק הגדול, הגרפור שהצית. ידעתי כבר קודם לראות, היו שם אלמנטים משלי, כמו המולקולות במרק הקדמוני, ששחו שם ליצירת החיים, רק שהיו חסרות יכולת לתקשר. אותה נגיעה מלטפת של ערב, נתנה את הגימור האחרון.

בעצם, אפשר גם לומר, שאותה נגיעה הייתה בדמיוני בלבד. זאת אומרת, ההתפוצצות שלי, הייתה יצירתי הפנימית והבלעדית ולשום אלמנט אחר לא היה יד בדבר. ההבנה וההכרה ב"אני" וביכולת הקוסמית לגמרי שלי, הן אמת שגורמת לקרעים בשמיכה. קשה מאד לראות את העובדה הזאת, אבל מרגע שרואים אותה, הדרך להתפוצצות הופכת קצרה וקלה מאד. יד על ראשי, מלטפת אותי, מבינה את הסערות שבפנים, משלימה איתן ומקבלת אותן בהבנה מלאה, ללא סייג. חבל שהרופאים האלה של הנפש לא מלמדים את אותה הנגיעה, רק משוחחים על עצם קיומה, במקרה הטוב. מצד שני, אם אותה נגיעה הייתה קיימת בדמיוני בלבד, הרי אין כל ערך בשיחה עם איש מקצוע זה או אחר, מלבד ערכה הכספי, שנשמע במערכת הקפיטליסטית ואולי גם קצת ניקוי ארובות.

מכל מקום, רגע הליטוף היה רגע ההתפוצצות הגדול, שבירת החומות, השתחררות מחיבוק הדוב של הילדות, של המציאות לכאורה, של סוציאליזציה שמחוררת חורים בעור ובמות. זה היה הרגע שבו הורדתי את המטפחת. אחר כך, הבנתי כמה היא כבדה לי.

מי שמעוניין בה, יכול לפנות אלי, כי מסגרת אותה למזכרת ותליתי על הקיר בחדרי. זה קישוט לא רע לבית, זה זיכרון גדול לחיים, המטפחת היא המסגרת שבתוך מסגרת העץ החומה של חיי, שקר, בתוך שקר, בתוך שקר. קורסי סריגת מטפחות לא יינתנו, במסגרת מצומצמת זאת. לעומת זאת, אולי בזכות נגיעה אחת ויחידה אפשר יהיה לפרוס אותן.

שד הבדידות

15 November 1998

על השד הזה, שנקרא לו בדידות,
כתבו כבר אלפי אנשים בודדים,
חיברו אלפי סיפורים ושירים,
שרו לו סונטות וגם מזמורים.

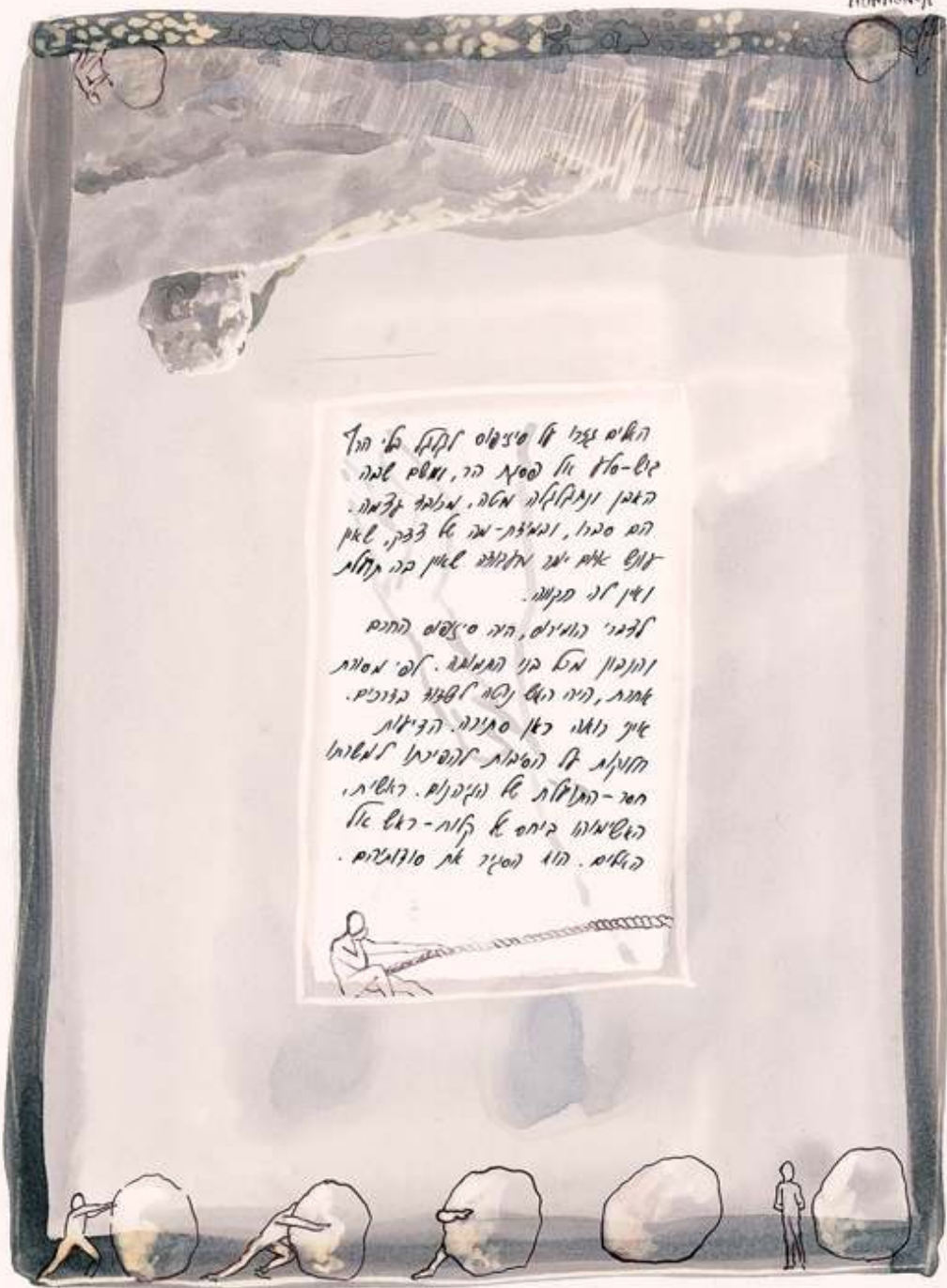
דווקא הבודדים, היחידים שכותבים,
כי הלא בודדים, פשוט לא מרגישים,
הם לא מודעים לשד הבדידות,
שאינו משתחוה לידידות ורעות.

אלו שנפשם נקרעת כל רגע,
מלטפים את השד, מפנקים את הנגע,
הם שונאים אותו ורוצים שהוא יישאר,
עייפים ממנו, הוא שורק, והם רצים מהר.

הבודדים יודעים, הוא גדול יותר מהחיים,
רוקם אכזבות, בתוך שנת ישרים,
מונע פגישות וערבים נעימים,
ממלא את היום בנחשים ארסיים.

וגם המילים האלה סוגדות,
לשד הזה, לשנים עצובות,
כי השד, הוא עוזר, בלי פנים ובלי פוזה,
לבכות ולכתוב, הוא נותן את המוזה.

האים צני אן ס'צ'ס זק'תו א' ה'ך
 ק'ט-ס'ז א' ס'מ' ה', ז'ע'ס א'ה
 ה'א'ן ו'ת'ק'ל'ה א'ה, א'מ'ד ז'ע'ה
 ה'ם ס'בו, ו'מ'ז'ת-ע' א' צ'ק'י, א'ן
 ע'ו'פ א'ת י'ע' ו'ז'ע'ג' א'ת'ן כ'ה ק'ו'ל'ת
 ו'ז'ן א'ר ס'ק'ו'ג'.
 א'ד'ג'י ה'ו'ז'ים, ה'ז' ס'צ'ס ה'ח'ם
 ו'ק'בו'ן א'ת כ'ו' ה'מ'ג'ג'. א'פ' א'מ'ת
 א'מ'ר, ה'ז'י ר'ג'ל ו'ס'ה א'פ'ע'ג כ'ז'כ'ים.
 א'י'ך ו'א'ג'ו כ'א'ן ס'ע'י'ה. ה'ד'י'ז'ו'ת
 ח'ז'ק'ת א'ז' ה'מ'ק'ו'ת ז'ה'פ'י'ת'ו א'מ'ו'ת
 ח'ז'ר-ה'ת'ק'ו'ת א'ל ו'ז'ק'ת'ים. ר'א'ש'ת,
 ה'א'ש'מ'ו'ת ק'י'ם א' ק'ו'ז-ר'ג'ל א'ז'
 ה'ז'ים. ה'ז' ה'ס'י'ך א'ת ס'ו'ק'ת'ים.

מתחת לעצי הקוקוס שלי, הושבתי אותך ונתתי לך חבלים ומשכתי אותם ממך. הגשתי ומשכתי, שחררתי את החבל, הרגעתי את הרוח בעלים ומשכתי בחוזקה עד שכמעט נשברו צמרות העצים, מעצמת המשיכה.

ככה זה, אמרתי לך, בוודאי שיש לך ברירה, אפילו שתיים. אתה יכול לאכול את השוקולד ולדעת שתשבור את כל השיניים ופיך יתמלא בטעם המר ואתה יכול להסתכל עלי, בעטיפת כסף מבריקה, מלאת הבטחות לעתיד מתוק, מלא באגוזים וצימוקים. להסתכל ולא להושיט את הפה ולנגוס.

צחקת, מתחת לעצי הקוקוס שלי, חייכת בפה מלא שוקולד מריר וירקת דם. אחר כך, ביד בוטחת, משכת בגבריות מתפרצת, מלאה בניסיונות עבר מוצלחים, את החבלים שלי וזרועותיך הפכו מסורגות. ידעת כוח, למדת אותו בשקדנות מכל אותם אלה שעומדים מאחוריך כמו צללים אפורים, מכל אותן אלה שנשברו אל הסלע שלך והתנפצו בשתיקה עצובה ונשית.

צחקתי גם אני, מילאתי את פי בשוקולד שלי, ליקקתי מולך את השפתיים, התענגתי על כל נגיסה, נשמתי ונשפתי את ריחה המתוק של הטבלה החומה, המתוקה והענוגה שלי, ומולי אתה, העיניים מייחלות לנגיסה. אתה מבין, הרבה זמן לא רצית כל כך לטעום משהו מתוק, יותר ממה שאתה זוכר. גם הצללים, כבר לא הצליחו להשכיח ממך את טעמו הפלאי, הענוג, השביר, של השוקולד שלי.

ניגנתי על השוקולד את המוסיקה הערבה ביותר, כזאת שאף לב לא יכול, שלא להיכנע לה. אתה, איבדת מזמן את הביטחון והספינה שלך, שעגנה כמה מטרים מעצי הקוקוס שלי, החלה להיסחף אל תוך היס. אתה, אפילו לא שמת לב. הערתי את תשומת לבך, במשיכה חזקה בחבל. כל כך, חזקה הייתה המשיכה, עד שכפות ידי, השתפשו ונשרטו. ליקקת את הדם מכפות ידי עד שנרגעתי קצת, ואז מתוך הכאב, לא יכולתי אלא לקחת עוד נגיסה ולהותיר אותך, עם חתיכה קטנה של שוקולד מריר.

רציתי שתבין שאני לא אוהבת שוקולד. משכתי ומשכתי, בשביל שתדע שאת עצי הקוקוס, נטעתי בשבילך, את שפתי המלוכלכות בשוקולד, לכלכתי בשבילך, את כפות ידי השרוטות, שרטתי בשבילך. גם בשבילי, אכלתי, משכתי, נטעתי, לכלכתי, שרטתי. בשבילי, כי בשבילי זה בשבילך.

ספינתך נסחפה כבר מזמן לתוך הכחול, עלי עצי הקוקוס שלי, עדיין נעים עם הרוח בעצמה משתנה. השוקולד שלי נמס, נמרח על החול עם הזמן שעובר, כי הזמן, ממייס שוקולד הכי טוב בעולם, אפילו יותר טוב מאורה של השמש, תבין. כפות ידי, מגלידות מהר יותר, כי לא בפעם הראשונה נשרטו. ואתה, האם לא תוכל לטעום גם שוקולד מריר, לשבור את השיניים, לירוק דם, להיסחף אל הכחול ולשמוע את עלי הקוקוס שלי שרים את המנגינה הזאת?

ענן ירוק

מתחת לענן ירוק אנחנו יושבים, מבולבלים. היא אומרת שכבר אין טעם לחיות, הוא, ילד בן שלושים, ואני, נשמה אבודה, זקנה ממחשבות, בגוף בן עשרים ושלוש וחצי. משחזרים שיחות בקצב מהיר, עוד פעם זוגיות בתיאוריה ובדידות במציאות, ימים אפורים של שגרה חסרת משמעות, חיטוט בקרביים של המחשבות האפלות והודו, סמים ומין.

מתחת לענן ירוק. חבל שאין כבר תיעוד היסטורי על דור כזה, שחוק, מעוך, חסום. היה יכול להיות נחמד לדעת מה קורה לערמת הכלום הזאת, בעוד עשרים שנה. האם נתמכר סופית לגחמות טלוויזיוניות, שאינן שלנו? האם נבחר בסופו של דבר, בחיי נוחות בורגניים, כאשר תינוק בורגני יושב על ברכינו הקופירייטריות? האם בעתיד נחבק ביד אחת את בני הזוג שלנו, ובשניה את שולחן הקפה העכשווי? האם נמות מסמים? אולי נתאהב רק בדיכאון, בבדידות, בבירה, בפורנוגרפיה של המציאות?

זאת שרוצה למות, מצאה לה פתרון יצירתי. היא החליטה לא לשבת על הברזלים, בציפייה לאושר רב משמעות, בקופסת כסף. היא לא מחכה, שיצאו ספרי "דור ה-Y" או "מילניום - הרציונליזם לאן?", בהוצאת עם עובד 2000, שימכרו יפה ב "אמזון - חנות הספרים הוירטואלית, הגדולה בעולם". היא תסגור את השיטוט הזה, לא בבהייה חסרת עיניים במסך כלשהו, אלא תעשה משהו אקטיבי, כמו להתאבד למשל.

בן שלושים, מצד אחד הוא יכול להיות הכל, כשהוא מניח יד גברית על קופסת הסיגריות האדומה, מזמזם את דילן או חולם על וולווט אנדרגראונד. אבל דילן כבר מזמן עבר מן העולם, והוא כבר לא מבין באיזו שפה בדיוק שרות הבנות הצבעוניות מה"ספייס גירלס". הוא גם לא מבין, למה עליות וירידות זה במוסיקה אלקטרונית ולא באופניים, כשדנה עם הצמות על הרמה. הזמן שלו, כמו של כולם, נעצר מתי שהוא, והנפש שלו, כמו של כל בני האדם, כמהה ליציבות הזאת, שיש כאלה שקוראים לה גם אושר.

קשה לו, לוקח שאיפה ונושף בעצבנות: "אני ילד בן שלושים". אבל הוא מת לזוגיות ולא מצליח לאחוז בענף הדק של העץ הזה. הוא היה במסיבות פעם, הוא לקח כדורי אקסטזי, הוא עוד זוכר את ה"כיף" של שנות השבעים. אבל עכשיו, כשאין עוד מחקרים על השפעות של אקסטזי וכמויות מסחריות של מריחואנה על גופו ונפשו של צעיר מבולבל, אי אפשר לדעת איך הוא יראה בעתיד הטכנולוגי מרוב ייאוש, או האם הוא ימלמל אז, "מי אני? מי אני?", ליד באנג שחור מרוב שימוש.

ואני, התהליך של ההתבגרות המואצת, שמתרחש אצל כל הילדים האלה, שבמקום עיניים יש להם צגים של מחשבים, התרחש גם אצלי, בגרסה הפחות מתקדמת של התוכנה. בלי שום קשר לכלום, אני חושבת שאני יודעת הכל, בלי לראות עדיין דבר באמת. אני יודעת בדיוק איזה חוויות כדאי לחוות, מה אפיק מהן, ואיך יסתיים כל זה בפטימיות האופיינית רק לדור שלנו.

אני לא בטוחה רק בזה שאני לא. איש יווני אחד אמר פעם משהו על זה, אבל כבר אמרו את הכל בתחום השאלות הקיומיות, אז עדיף לדבר על כאב, נושא שעוד לא מוצה בקרב הדור "יודע הכל" שלנו, שנציגיו יושבים עכשיו במרפסת ומפיצים עוד ענן מתוק וירוק לאוויר

הלילה. למה לא מוצה הנושא הזה, גם לא מתחת לענן הירוק שלנו, שגורם לנו לפעמים לדמוע מרוב ריקנות? פשוט. חומות, מחסומים, שקי ילדות חבוטים, צביטה ישנה, אפשר לראות את הכל על האינטרנט, לא צריך להתאמץ וממש לחוות את זה.

היא יורקת דם לפעמים, היא חווה כאבים שהרופא לא יכול להסביר, היא מצליחה להרוס דבר טוב, למות בעודה בחיים. הוא לא מצליח לישון עם בחורה במיטה, הוא אוהב מין, אבל סטרילי, מעוקר מרגשות רכים, הוא לא אוהב שנכנסים לו לחיים יותר מידי, הוא סובל, הוא רוצה להיות ילד בן שלושים, מחר הוא בן שלושים. אני שוכחת לפעמים לחיות במציאות, יש לי בראש ענן ירוק מאד ובוסרי, וכאב קטן שהופך גרנדיוזי דרך הבירה, העשן והמחשבה הטורדנית. אני שונאת את כולם, אני אוהבת המון אנשים, כותבת מתוך כאב, כואבת מתוך כתיבה, מאוהבת בסבל האמורפי שלי. אני והיא והוא, עוד לא יודעים באמת שום דבר על החיים, שום דבר.

מתחת לענן ירוק אנחנו יושבים, מבולבלים.

2000 1900 1800
 1700 1600 1500
 1400 1300 1200
 1100 1000 900
 800 700 600
 500 400 300
 200 100 0

1800 1700 1600
 1500 1400 1300
 1200 1100 1000
 900 800 700
 600 500 400
 300 200 100
 0

1800 1700 1600
 1500 1400 1300
 1200 1100 1000
 900 800 700
 600 500 400
 300 200 100
 0

VANGUARD

אנדרלמוסיה

מכשפות אדומות על מטאטא בשאון
פוצעות בשר מדמם ממילא
עפות מעולם עשוי מקרטון
כובשות לעצמן עלילה
מטרפות החושים, צורחות ורוקדות
מבשלות את עצמן בתוך סיר
שאגות אריות, נקישות הפרסות
ישנה בהלה באוויר
הסיפור לא גמור, לא מושלם, הוא פרוץ
הסופר עדיין חושב וכותב
כאבי הדקירות לא ייעלמו לעולם
למרות הפציעה עדיין אוהב

ישבנו במרפסת, שתינו קפה ושיחקנו קלפים. מאז שחליתי התחלנו לשחק בטירוף. קלפים, רמי קוב, פאזלים, כל מה שיש. שיחקנו כאילו המשחק יוכל להשכיח מאתנו את עובדת המחלה, או יגרום למציאות להראות נוראית פחות. מצד שני, המשחקים רק הזכירו לי כל פעם מחדש את הגידול, שיושב לי בדיוק במרכז המוח, מאחר ובלעדיו לא הייתי מגיעה למצב שבו אני ושני ההורים שלי יושבים במרפסת ומשחקים טאקי אחר הצהריים, זה פשוט לא משהו שקורה בדרך כלל, פשוט לא.

באותו היום למדתי לראשונה את הפחד. כן, זה מפחיד לחלות וכבר פחדתי לא פעם בעבר, אבל באותו אחר הצהריים, במרפסת של בית הורי, ממש הבנתי את הפחד, חשתי אותו בקצות אצבעותיי, טעמתי אותו בלשוני, הרחתי אותו.

על שולחן הפלסטיק הלבן במרפסת גיליתי לראשונה שהשיער שלי נושר. קווצות קווצות של שיער נפרדו מהקרקפת שלי ונשרו על השולחן ליד כוס הקפה. הרמתי את היד כדי לגעת בראש ולבדוק את העניין וכן, גם על היד היו שערות, שפעם היו מחוברות לי לראש ועכשיו כבר לא.

מאותו רגע, לא יכולתי יותר להתרכז במשחק, הפחד חלחל ואיתו המחשבות. מה? מטפחת או כובע? ומתי יתחיל השיער לצמוח שוב? ומה יהיה, מעכשיו תדבק בי תווית "חולת סרטן" ואני אקבל מבטי חמלה מאנשים ברחוב?

את מבטי החמלה הראשונים שלי, יותר נכון לומר מבטי הכאב, קיבלתי מההורים שלי. הם הביטו בי בכאב כזה של "הלוואי ויכולנו לשנות משהו", אבל הם לא יכלו ואני פחדתי להסתכל במראה. באותו הערב לא חפפתי את הראש מרוב בהלה. פחדתי אפילו לגעת בראש, מפחד שעוד שיער ייפול מהראש אל הקרקע.

ידעתי שהשיער אמור לנשור. ידעתי כי אלה הן תוצאות הטיפול הרפואי בגידול הארור וכבר הכנתי את עצמי לאבדן השיער והיעלמותו של כבודי העצמי. אבל כנראה שאף פעם אי אפשר להיות מוכן מספיק לקרחת, במיוחד כשאתה בן עשרים ומשהו וכל החיים לפניך. המחשבות השחורות לא נעלמו כשהנחתי את הראש על הכר. ההפך, פחדתי לזוז בתנועות ראש חזקות מידי, כדי לא להרגיז את השיער הנושר ופחדתי מהבוקר שיגיע וימצא את הכר שלי מלא בשערות שפעם היו שלי ועכשיו כבר לא. פחדתי מכל מבט במראה ובעיקר, פחדתי מהעתיד, שנראה פתאום מאד לא ורוד.

אחר כך, כבר התחלתי להתרגל. למדתי לחבב את הקרחת שלי ואת כיסויי הראש השונים בהם נאלצתי להשתמש כדי לא לסחוט בכוח מבטי חמלה או זעזוע מהעוברים והשבים. אפילו פיתחתי סימפטיה לכל הקרחים למיניהם שעברו ברחוב והחלפתי איתם מבטי הזדהות ושותפות בגורל. התחלתי לחבב אפילו את זמזומה של מכונת הגילוח, שהעברתי על ראשי חסר השיער פעם בכמה ימים, כדי למחוק את שאריות השיער שעוד נשאר שם, עקשן למרות הניסיונות הרבים להעלימו.

למדתי אפילו ליהנות מכל העניין עד כמה שאפשר. לא צריך לחפוף את הראש או לקנות שמפו, לא צריך להסתרק ואין ימים שהשיער נראה כמו הגיהינום, כי פשוט אין. לפעמים הבטתי בתמונות מהעבר רק כדי להיזכר איך הייתי נראית עם ולפעמים הייתי חולמת בלילות על יד שאני מעבירה בשיער ורק בבוקר הייתי נזכרת שאין בכלל במה להעביר את היד.

בסופו של דבר למדתי מה זה אומר לא להסתכל במראה במשך תקופה ועד כמה לא חשוב המראה באמת. הניסיון היה קשה ומר, המבטים ברחוב צלבו אותי כמו סכינים והקרחת שלי בהקה למרחקים ארוכים, אבל שרדתי. אני אפילו מתגעגעת אליה, לקרחת שלי ולמכונת הגילוח שנשכחה לה באיזה מקום.

רק טאקי אנחנו עוד משחקים לפעמים. אבל עכשיו, לא בשביל לשכוח את המציאות ולא בשביל להעביר את הזמן. אנחנו פשוט משחקים כי זה כיף אבל כבר לא במרפסת, כי החורף שכבר הגיע מזמן לא מאפשר זאת. לפחות עכשיו יש לי קצת שיער שיכול לחמם את הראש. גם זה משהו, לא?

Handwritten text in a cursive script, arranged in approximately 15 lines. The text is written on a light-colored, slightly textured paper strip.

Handwritten text in a cursive script, arranged in approximately 15 lines. A small crescent moon is drawn above the text. The text is written on a light-colored, slightly textured paper strip.

VAN NINGU

רגעים

רגעים שמחיים ועצובים מתערבבים זה בזה, קשה לדמיין. קשה להאמין שאפשר לחוות כזאת קשת רגשות מופלאה, להיטלטל מעצב לשמחה, מתקווה לייאוש טוטלי, תהומי, אכזרי, נוקב.

אני יודעת שאני חולה, לפעמים אני אפילו נאחזת בידיעה הזאת כדי להמשיך הלאה, כמה שזה אירוני. אני נאחזת במחלה כדי להבין ולסדר קצת את הקיום המבולבל שלי, שנטרף לו לפתע פתאום במחי כאב ראש אחד. רגע אחד הייתי אני ורגע אחד גוף אנושי סובל מאד, אומלל, מיוסר כל כך.

מפתח

"יהיה בסדר" אמרתי לה, "הכל יסתדר לך, בסופו של דבר". כשאמרתי את המילים, ממש האמנתי בהן, בקלישאות האלה על ההסתדרות של הדברים במקומם. לא הרגשתי בכלל את הזיוף, שהיה מרוח מאחורי המילים המנחמות. "יהיה טוב בסוף" המשכתי להרביץ לה מילולית את כל המתיקות הזאת "למרות שאין לך אימא, אבא, כסף, חבר לחיים ומטרה, בסוף את תצליחי להיכנס".

היא איבדה את המפתח, וזה, מכל השוקולד המריר של החיים שלה והעצבות התהומית, הקיומית, גרם לה לבכות. היא איבדה את הכל, הולכת בשדות החרושים בלי מקום לעצמה ופתאום היא בוכה ממפתח קטן, שמחובר לשרשרת צבעונית.

המפתח נמצא עכשיו על הרצפה של מקום רחב ידיים אחד, שבו הייתה מסיבה אחת, עם המון אנשים שרקדו, שתו וחשבו שהם נהנים. אנחנו הלכנו לשם כדי לשטוף את העיניים ביופי אנושי ואת הגרון, באלכוהול ששמים שם בכוסות זכוכית גבוהות. הלכנו גם כדי להתחכך בפאר, לטעום לרגע את ההנאה. חזרנו בלי מפתח.

הסתובבנו שם בשמלות קטנות, בודקות את המציאות היום יומית שלנו מול הזיוף החומרני של המוסיקה האלקטרונית והבוהק הוירטואלי של שפתי הנשים. שתינו המון כוסות מלאות באלכוהול והפגנו בישרות את הפוזה הרגילה שלנו במצבים האלה, ההתעלמות שנראית מבחוץ כהצהרת בטחון.

אחר כך הלכנו לפינה ועישנו קצת מריחואנה, בשביל מצב הרוח שהתחיל לרדת בצורה דראסטית, מרגע שנכנסנו בשערי מסיבת השדים. היא אמרה שהיא נהנית, אולי באמת נהנתה, אני מזמן הפסקתי אפילו להגיד את הדברים, וכל ריחות הבושם שהיו שם, התערבבו לי ברצון חסר מעצורים לישון ולא לקום, או לפחות לברוח לתוך עצמי, במקום אחר שבו אפשר לעשות דברים כאלה, להתחבא.

יצאנו החוצה, אל האוויר הלח של הלילה, והתחלנו ללכת לשום מקום. עכשיו, אחרי שכל המי ומי של העיר הזאת, כבר דרכו על השרשרת והמפתח בסנדלי מליון הדולר שלהם, גם דירה שכורה לברוח אליה אין לנו.

נזכרתי לרגע בכל התמונות שעולות לי תמיד לראש, כשאני קוראת את דיקנס. רחובות אפורים, לכלוך, לחם כניצחון, ילד מפויח, כיעורם של בני האדם. היא ואני היינו עכשיו שתי מלאכיות שנקלעו לתוך איזו סצינת יתומים כזאת, והכנפיים שלנו התחילו להתלכלך ולהשחיר מכל הגועל הזה שבחוק.

אנשים ישנים על ספסלים ברחוב, הראו לי שיש גם פתרונות למצבים בהם בני אדם נמצאים במצוקה תהומית ועדיין חיים. היא רצתה לנוח לרגע על אחד הספסלים, להירגע מכל המהומה ולחשוב על פתרונות מוצלחים לעניין המפתח. אני נחרדתי רק מעצם הרעיון בגלל התמונות שבראש וביקשתי ממנה להמשיך רק עוד קצת, עד הבית.

הסתכלנו על הבית מבחוץ, זה מרגיע לראות אותו שם עומד לו, כולו שלנו, אבל מבחוץ. הדלקנו סיגריה אחת ועוד אחת. העייפות בערה לנו, במיוחד בגלל חוסר היכולת לממש את האופציה הנקראת שינה, או לפחות להימרח על הכורסה הנוחה ולראות טלוויזיה. "אח, המפתח הזה" המלאכית שלי אמרה "אני חסרת אחריות". אני רציתי להגיד, שהעולם הזה

חסר אחריות כי הוא זורק אותנו מצד לצד, בלי להתרגש וממש לא אכפת לו משום דבר, אבל לא אמרתי. כי זה היה מוביל אותנו למחשבות השחור הרגילות שלנו, והמצב באותו רגע היה די לימינלי.

הפורץ שהזמנו הגיע, ולקח 200 שקלים על שתי דקות עבודה. היא נתנה לו את הכסף שלה, האחרון כמעט, ניקתה קצת את הכנפיים שלה ונכנסה הביתה כדי לנסות ולתפור את הקרעים. אני הלכתי לכתוב את כל זה, כי אני לא יודעת לתפור וממילא הכנפיים שלי במצב עגום בזמן האחרון. לא נראה לי שיהיה בסדר.

מתחת למעטה ציניות משובחת, עטויה במיטב האופנה האחרונה, אני מביטה על השדים והרוחות, שסובבים, לוחשים, מעל גגות הבתים. פוסעת ברחוב כמו על מסלול תצוגות, אני מריחה אותם בהתקרבות, ברחפס מעלי. אני מביטה בעוברים ושבים, הם מביטים בי, אפאתיים למראי, חוצה את הכביש. אני בטוחה שאין הם יודעים איפה אני מסתתרת, מה אני מבשלת בקדרה שלי. אם היו יודעים, היו רצים בבהלה.

בלילות, מסיבת מכשפות. היום מכשפות לא רוכבות על מטאטא עץ, כי הן קנו כבר את מיטב האופנה האחרונה, הנכונה. לפעמים אני שואלת את עצמי, איך אחרים לא רואים שכל הנשים, כולן, הן מכשפות, אף אחד לא מבין את הדברים שמאחורי המילים? יש גם מכשפים בעולם, זה סוד, על תגלו לכולם. אמני תעתוע, ערפדים בעלי לשון רכה, קוסמים אטומים, גמדים בשחור. כולם נמצאים על הכדור הזה, הולכים לפתיחות ולסגירות, יושבים לפרקים בבתי הקפה של העיר, שותים גזוז איטלקי, אופנתי, מעשנים את מיטב הסיגריות.

הם מרחפים לידי, אני יודעת זאת. הם יורקים עלי בפנים, צוחקים ללא קול, צחוק מרושע, מגחכים גיחוך אטום, גומרים בתוכי. אני, מכשפה צעירה, למודת ניסיון, נותנת להם את מקום הפורקן הראוי, מתוך הכבוד לכישוף הנאצל, הגברי, המריח מזיעה.

מעל גגות הבית, בכל מקום. הכישוף כבר הוטל מזמן, קשה לראות רחוק מספיק. קוסמי כישופים היו קיימים בהיסטוריה, הם הביאו איתם את העתיד וברחו בצחוק מרושע למקום אחר, להוויה אחרת. הם השאירו אותנו בסבלותינו, כדי שנוכל לגלות לבד את הלחשים הנושנים, הם אפילו לא השאירו מכתב.

היום, כשיש גם ציניות בעולם ואירוניה משובחת ועוקצנית, עוד יותר קשה להכיר בפלאים שאינם באמת. האירוניה, מכסה אותם במעטה עדין של הבושם החדש של רלף לורן, הציניות, מוסיפה מעליו כיסוי משי עדין, מרפרף.

כשחושבים שיודעים הכל, בעצם לא יודעים כלום, זה מה שאומרים, אבל הציניות והאירוניה, מכסות אפילו את הידיעה הזו במעטה עדכני, אופנתי. שדים, רוחות, מעל הגגות, בוחשים בקדרות, קיומם לא נראה. אנחנו חשבנו שידענו, אנחנו עדיין לא יודעים דבר.

Handwritten text in a cursive script, oriented vertically on the left side of the page.

Handwritten text in a cursive script, located above the large white shape.

Handwritten text in a cursive script, oriented vertically on the right side of the page.

Wieder

שאלתי אותו

"מה, נתאהב?" שאלתי אותו. זה היה במקום ובזמן, זה היה לפני וגם אחרי, זה היה נכון פיזיקלית. גנבתי לו כמה שעות מהחיים, הוא החזיר לי באותה המטבע, ויצא את החדר ללא הצהרות, בלי משפטי סיכום. אז שאלתי אותו: "נתאהב? נחזור אל החדר האפל של הזוגיות הכובלת את הילד של העתיד לבגרות חומרנית, שיורקת בציניות על האידיאליים של החופש, שמחסלת את ההרגשה ומצמיחה במקומה בנייני שעמום?"

נפלתי אל המלכודת שלו. זה מה שהוא רצה לשמוע אחרי הכל, להקשיב איך הרוכסן נרכס על הכנפיים שלו, איך שיניי שורקות על צווארו העדין. חידדתי את השיניים עד כאב, נשים הן כאלה, חתוליות, במיוחד כשהן ביחד מול קומץ של טסטוסטרון מריח מזיעה גברית. חמקתי בעזרת תשע הנשמות שלי מהמחסום שהקים, אבל הנחתי אותו מתפתל עם השאלה מול רגליי, גונב עוד מחשבה משל עצמו, לפני כניסתו לכלוב.

"מה?", שאלתי, "מפחד?", לגלגתי בנשיות המתחברת שלי על הגבריות הילדותית שלו, החופשית, אך גם הרוטטת מפחד מול אלקטרה הנצחית שלו. אני, אדיפוס שלי גמר כבר את הסטאז' על נפשי המצולקת והסתלק, משאיר אותי עם כתבים ישנים. אני כבר למדתי את שיעורי החברה, סיימתי בציון עובר.

השארתי אותו בחדר שלו, יצאתי עם משפטי מפתח לנערות הגו גו שלי, ששרות לי במקהלה את השירים הנכונים, גם בשעות הקטנות של הלילה. שרו לי, זימרתי להם על בימת התיאטרון הקהילתי שלנו, גמרנו את הערב עם מחשבות אובדניות, לא חלמתי בלילה ההוא על שום דבר, פשוט, לא עצמתי עיניי לדקה אחת.

בבוקר, כשהלבן התחלף בצהוב מסנוור וגם הציפורים לא נשמעו עוד מבעד למעטה האוטובוסיים וקרבות הרחוב, הוא הסביר שאינו יודע. מי שאינו יודע לא יכול לשאת באשמה, וטובי המשפטנים דיברו על חוסר שפיות ותמימות השיגעון מול פשעים איומים. אני עמדתי עם פטיש השופטים והבנתי לראשונה, שאין בי רצון לחפש חיבה מקוביות קרח. הן גם קרירות ושקופות עד אימה וגם, כמובן, נמסות מהר ונעלמות בלי להשאיר זכר להיותן, מלבד טיפות מים מתאדות. הכאתי בחוזקה בפטיש, חיכיתי לתשובה וכשלא קיבלתי אותה, חזרתי לתיאטרון האימה שלי. הוא, פתח את הרוכסן ואת סגור שיניו, הרים את הכנפיים מעלה, זקף את הצוואר בגאווה, ונעלם.

עתיד

19/06/96

יהיה שמש ביום הזה.
בקיץ.
אז הוא יבוא ויקטים.
בטוח.
אני ארגיש את זה מיד.
מהר.
אני ארצה להצמיד אותו ללבי.
חזק.
אכבול אותו אלי בחוטי משי.
עבים.
לא אתן שיעזוב אותי אף פעם.
לעולם.
אבל אז אאבד את החופש.
שלי.
את השקט שיש לי עכשיו.
לעצמי.
את השלווה המבורכת הזאת.
הנפלאה.
ואולי גם אותי?

שד העצלות

מול הסרט הדבילי שהיה בטלוויזיה, הרגשתי עוד יותר את עליבות גורלי. לא רק שהמצב לא להיט והדיכאון שורה בביתי ובנשמתו כבר כמה ימים, גם הסרט בטלוויזיה מפגר ממש. בעודי על כורסה עם כוס המיץ והסיגריה הנצחית, שיעתקתי את מצבי הטראגי ושחזרתי פתטיות שהונצחה כבר על ידי אחרים, התמכרתי לריקנות העצובה והשטחית ביותר, שמתחברת בצורה הטובה ביותר למכשיר המרובע שמוצץ כל שמץ של אקטיביות, הטלוויזיה.

יכולתי לעשות עכשיו סל מלא בדברים נפלאים, ממלאים כאלה, שאחריהם מרגישים סיפוק רב מימדי. יש כל מיני דברים כאלה, ספורט הוא רק אחד מהם. מדובר על פעילויות אקטיביות למיניהן, מעשירות שתורמות לנשמה או למצב הרוח. אני יודעת איך עושים את הפעילויות האלה ואני יודעת מה הן ואיך משיגים אותן, אבל יש ימים בהם משתלט עלי השד המעצבן ביותר, שד העצלות, והוא מונע ממני להשיג או בכלל להרגיש משהו. הוא הופך אותי מסובייקט חושב לאובייקט דל אישים וממזג אותי ואת הכורסה לאחד. פגיעתו של השד הזה נוראה וקטלנית אף יותר מאלו של שד הבדידות או שד השנאה, שחופרים בנשמה בצורה די קריטית. זהו שד שמדביק אותי כמו מסטיק לכורסה בסלון, וגורם לי לעייפות תמידית, לעצב תהומי לא מוסבר ולחוסר חשק לעשות משהו.

אם הייתי צריכה לצייר אותו, הוא היה יוצא לי ירוק, מחזיק ביד סיגריה מגולגלת מלאה בעלים ירוקים, ריחניים. אותם עלים ירוקים הם שד העצלות בצורתו האורגנית, הנצרך על ידי בני אדם צעירים בכמויות מסחריות, בדרך כלל על ידי הדלקתו ועישונו דרך בקבוק מים מינרלים עם פיית זכוכית שחורה מרוב זפת או על ידי גלגולו למעין סיגריה ביתית.

בני אדם צעירים, ממש כמוני, אוהבים לצרוך את צורתו האורגנית של שד העצלות, פשוט בגלל שאינם מוצאים טעם להתאמץ. כשאין מטרה להשגה או חלום להגשמה, כל הזעה נראית לא רלוונטית וכל מאמץ פיזי או מנטלי נראה מיותר. אז, כשיורד המסך והכל מאפיל על מה שנקרא העתיד, קל מאד לפורר כמה עלים כאלה, ולעשן אותם למוות עד ששד העצלות מגיח מתוך בקבוק הפלסטיק ומנופף בידו לשלום.

אין מטרה ואין עתיד, פשוט בגלל שאנחנו חכמים מידי, מהירים מידי. גם שד העצלות מגיע מהר מידי לאנשים צעירים מידי, כי החכמה רק יורדת בגיל בשנים האחרונות. כל דבר שאני יודעת, הדור שמתחתי כבר יודע לפני ושד העצלות הופיע בפניו הרבה קודם. אין שאיפות ואין תקוות, זוהי פעולתו הקטלנית ביותר. העלמת התקווה והרגשות מונעת מכל דבר אחר להתקיים ומגלגלי השיניים לפעול את פעולתם הרגילה.

על הספה בסלון, מול אותו סרט מכהה חושים ומלבה עצלות, הרגשתי את דגדוגו של שד העצלות על פני וגופי, הרחתי את נשמתו הקטלנית לידי. ברגע אחד של ערנות למצב הפתטי שלי, סגרתי את מכשיר הטלוויזיה והתיישבתי לכתוב. איני יודעת מדוע עשיתי זאת, מצבי נראה לימינלי לחלוטין והשד התיישב לי על האף וסירב לזוז. זה לא שהחלטתי לקחת את גורלי בידיים, וזה גם לא הארה או חוסר קבלה של המצב. פשוט החלטתי לקבע את ההרגשה לדף נייר וירטואלי, כמו שמצבי מקובע על ידי אותו שד מיסטי, נחבא מן העין.

אז ישבתי מול המחשב ובאותו הרגע, בעודי מתחילה לכתוב, השד נעלם, נגוז ונמוג. לא לתמיד, זה בטוח. כל עוד יש לי עלים ירוקים וחסך נרחב של חלומות לעתיד שמסלקים אנרגיות, המצב הוא עוד יחזור, אולי אפילו מחר. אבל אותו השד לא יכול להתקיים כאשר נעשה משהו אקטיבי. ירקתי עליו יריקה גדולה, שירגיש מה זה. עוד מעט אני אחזור לראות טלוויזיה כי אולי יתחיל סרט חדש ואשאף עוד שאיפה ירוקה אחת, נראה.

"לכל עץ תפוח יש סודות" אמר לי סבא שלי, באיזה טיול משפחתי רחוק למקום ירוק, ואני חשבתי אז, שסבא שלי ממש אוהב תפוחים, או עצים או משהו. אחר כך, כשגדלנו והתחלנו לדבר על שריטות ואכזבות ראשונות ותקוות, ראינו, כולם וגם אני, שזה לא כמו שמספרים ושעמי ותמי לא תמיד מגיעים לבית הממתקים וגם מצליחים להכניס את המכשפות לתנורים בוערים.

יש לי משהו להגיד על עצי תפוחים, בתי ממתקים ותנורים בוערים. יש לי משהו להגיד בערך על כל דבר. כנראה, שגם לסבא שלי היה, כשהוא דיבר על הסודות, אבל אולי לא הייתי בגיל המתאים והוא לא היה במצב הרוח הנכון בשביל זה. בינתיים, למדתי להבין לבד.

כשתמי, החברה שלי, פגשה את עמי במסיבה אחת של שדים במכנסי וויניל ועיניים דלוקות, האגדות הושארו הרחק מחוץ לעניין. רמיזות מיניות וגרון מריח אדי אלכוהול הביאו אותם למיטה אחת, בלילה אחד של צעקות, גניחות וליקוקים. בתוך תנור בוער, הם נלכדו ביחד לכמה שעות של חשק ותאוה.

אחר כך, כל אחד קם לו לבוקר אחר, במקום אחר, בלי להתרגש. אז מה הפלא שנעלם לו הקסם מן העולם? מתחת לשמיים לא היה, כנראה, מקום לאיחוד של עמי ותמי בבית עשוי מסוכריות גומי, כמו שחשבתי, כשסבא שלי דיבר על סודות של עצי תפוחים. תמי, חשבה שאולי הוא יתקשר, ועמי ידע שלא יעשה זאת לעולם. אז תמי שלי עישנה עוד סיגריה, שאליה פוררנו ביחד חתיכות של ירוק ממסטל והגיעה שוב למסקנה, שחבל, אבל כולם מרוחקים יותר עכשיו.

את עמי ראינו, יומיים אחר כך, במסיבת שיגעון אחרת, ירוק דם על צווארה של מכשפה בלונדינית. "איתה הוא לא יגיע רחוק" אמרה תמי ולעסה סוכריית גומי. הוא לעס שתי דקות קודם לכן, סוכרייה מסוג אחר, שפותחה באיזה מעבדה ביתית ונקנתה בשישים שקלים חדשים, אצל הסוחר הקבוע, פתוח להצעות, אפילו עם מכשפות אפשר להגיע לאורגזמה. תמי השרוטה, נגמלה כבר מזמן מהתאהבות של אחרי זיון מהיר ורצתה ללכת לישון לבד. עץ התפוח העדין שלה, פיתח לו גזע עבה וקשיח, שחיפה על כל אותם רגשות עדינים ורכים, שמתחבאים בתוכו. בגלל זה השארתי אותה בבית והלכתי לי. גנבתי עוד כמה שאיפות ירוקות והמשכתי את הלילה אצל איזה מישהו, שהיה פעם עמי והיום הוא סתם אבן בדרך לבית השוקולד.

הבאתי לו במתנה את החלק העליון של הגוף שלי, שיש כאלה שקוראים לו ציצי והוא נתן לי במתנה לשתות חצי בקבוק וודקה וגם מפה עם הסברים איך להגיע הביתה הכי מהר שאפשר. הלכתי בעקבות ההסברים, כי לישון עם עמי לשעבר, זה כמו לישון עם הדובי החום שלי, והדובי לפחות לא מפריע להירדם.

תמי המסטולה, נגסה למחרת בשוקולד שקניתי לה, והחליטה לא לוותר לאגדות ילדים. ליקננו את השפתיים והחלטנו לצאת גם היום למסיבת שדים נוספת, בשביל שאולי יהיה לנו קצת מתוק בבית, מתי שהוא, ואולי נשרוף היום בערב את כל המכשפות.

8.2.96

התיישבו מסביב למאפרה
להיכנס לעומק, לרגש
לפרק את הצער שגורמים הם
אחד לשני
בכל סיגריה שכובתה
נשרף קצת אושר שנפרד מהביחד
בכל סיגריה שהציתו היה זיק של תקווה
שנעלם כשננשף העשן
נברו בתוך האפר, חיטטו
אולי עוד יש כאן רמץ חס?
אולי נשארה עוד בערה?
כל מה שהיה להם נמצא עכשיו במאפרה הזאת
וכמה שינסו לא יצליחו
לשמור על אש תמיד

היום בו מתה המוסיקה

ישבתי על המדרכה ליד הבית, היה חשוך וקצת קריר, הרי מדובר בשלהי הקיץ והטמפרטורות מתחילות לצנוח בקצב מטורף בתקופה הזאת. זאת תקופה לא קלה למלנכוליים, לראות את האוויר מתקרר, להריח את העלים מסיימים את תפקידם על העצים הגבוהים. לא קלה תקופת החגים וההתחדשות הזאת והבגדים המעומלנים והראש של הדג וכל הבלגן בבת אחת.

מאחד הבתים נשמעה הנעימה של השיר "היום בו מתה המוסיקה" ואני הרגשתי שגם אני כבר נעלמתי מן העולם הזה ורק שיירי רמץ חם ואפרורי מזכירים לי שהייתי. מצד אחד, הרי המוסיקה נשמעה ברקע ואני עוד כאן כי הדופק פועל ואני חושבת את המחשבה הזאת, אבל לרגע הרגשתי שאני כבר במימד אחר, שנמצא כאן למעני ובשבילי בלבד. מימד שאני יצרתי וגופי הכתיב לי וקבע את הקצב ואת חוקי המשחק הנוקשים והחדשים כל כך עבורי ועבור סביבתי הקרובה.

המוסיקה מתה, כן. מוקפת בועת שקרים שקופה, מימית, הרגשתי שהאמת כבר קצת התרחקה ממני בזמן האחרון. הרגשתי שכל מחשבה שהייתה לי עד היום קיבלה מימד קצת אחר, מעוות, תלוי בקונטקסט אכזרי וחולני. חשבתי, שכל קיומי מלא עכשיו בקלישאות שיש בהן המון מן החומר אבל מעט מאד מן הרוח, שנשבה פעם בראשי ומסביבי. אין מה לעשות, לפעמים לא הכל תלוי בך, כנראה גם לא מתי תמות המוסיקה שבראשך, או הדם יפסיק לזרום לך בעורקים. אם כך, אז לא נכון לומר שכל הקיום נמצא בפנים, בתוך המודע והתת מודע שלך, והמציאות מותאמת למבנה המחשבה הארעי והשביר כל כך. אבל למרות זאת, לדעתי בכל אופן, יש למחשבה השפעה מעצבת על המציאות האובייקטיבית, כביכול.

אין דבר כזה, מציאות אובייקטיבית. זאת קלישאה שהפסיכולוגים משתמשים בה ככלי עוד רפואי ואנשים חלשים רותמים אותה כתירוץ מדהים לכל כשלון או חוסר אושר. הרי אין שום בעיה להיתלות בגורמים חיצוניים ולחשוב שאין דבר שאפשר לשנות. הכל קשה יותר, כאשר מחליטים להחזיק את החיים בין כפות הידיים ואת המחשבה במסגרתו האפלה של התת מודע, כל העניין הופך למסובך יותר והרבה יותר קשה לביצוע.

המימד הזה שבו הייתי שרויה עכשיו, הוא מימד חוסר הודאות המוחלט. מעין שלב מעבר ערפילי, בדרך אל הוויה חדשה ושונה. הניסיונות שבהן מעמידים אותנו החיים, גורמים לנו לעגל זוויות, להשתנות, להחליף את הפרספקטיבה וכך, גם המציאות משתנה לחלוטין, בלי גבולות לגבי עומקו וטווחיו של השינוי שעתידי להתרחש.

המוסיקה מתה. תובנות לגבי מה שקיים ומה שבדמיוני או בתת המודע שלי בלבד, קיראו לכך איך שתוצו. קלישאות בגרוש, רוחניות בקומץ שקלים, שנלמדו בבית הספר הפתוח לענייני רוחניות בבניין מלוכלך אחד בדרום תל אביב. לפעמים אין לנו ברירה, אלא להשתמש בהן כדי לעבור את היום או את מחשבות הלילה השחורות, המעיקות, המטרידות. אז זאת כל התורה, רוחניות בגרוש, שתגרום לך להאמין שאתה יכול להתגבר על הגוף בעזרתה של הנפש וריחה של הקטורת שמנסה לשקר אותך בריחה הנשי והמפתה, המשכר. אנשי הרוח והקסם המשכר ממש אוהבים את ריחה של הקטורת או את מראהו העדין של נר

בוער. הם משתמשים בעזרים טקטיים כאלה כדי להשיג את האפקט הרצוי ואז, זורקים אותך ככלי משומש למקום אחר.

הנפש היא עניין פלאי, ערפילי, ביטוי אמורפי לחלוטין שעוזר לך לעבור את יומו הקשה כל כך של הגוף הסובל, השבור מרוב סמים וכימיקלים, המזוקקים אליו בצורה ישירה. אתה בורח אל הנפש בכל פעם שאין לך תשובה אמיתית לקיום, לשאלות ה"למה" וה"איך" שמטרידות את כל מאות המיליונים, שחיים כאן והם מסתובבים עם סימני שאלה, במקום אישונים, מרוב ייאוש.

אסור להתייאש. אבא שלי היה משנן לי את המנטרה הנעלה הזו, בכל שעה משעות היום. אבל לך תשמור על מצב רוח אופטימי, כשהשדים נושפים בעורפך, כועסים על גופך הסובל והמתעלל ויוצרים להם מציאות שקרית, רדופת פחדים. הגוף כועס, כואב, שונא, הנפש בוכה מרה והשדים צוחקים. זה מה שאנחנו, אנשים.

Handwritten text on the left scroll, appearing to be a list or inventory of items.

Handwritten text on the right scroll, appearing to be a list or inventory of items.

V. Valerius

ענק

21.5.96

ענק יושב במעלה ההר
במזלגות גדולים לוקח
בעצמת ברקים מחריב עולם
סכיני עצמתו משלח
זרועות איתנות בוחשות בסדר
מים אדירים על יקום שופך
מערבולות טירוף רוקח
רבדים על פיהם הופך
ענק יושב במעלה ההר
אדון צירופי המקרים והכוח
תן לו כל שם וצורה
אלוהים, המקרה, או המוח

ערפד

12.10.95

תובעני, יסתכל, יחפש את טרף הלילה
חודר כל נפש, קורע בתולים
חיית לילה במעופה משחרת,
אינה חדירה לרגש אהבים

אוהב את ערבו לבלות,
בציד דם, אדם ואישה.
סוחר קטן בלבבות פועמים,
רוקם עם שחר, מזימה

מחופש הוא, אי אפשר להכיר
מגיח מתוך מאורות אפלות
מתחבא מאחורי שובל של מילים
ופוגע כחץ בליבן של גברות

קורבנות האימה, מדממות וצורחות,
סובבות עם ערב ברחוב, מייחלות
שתגיע היחידה, שתגיע בכאב
ותחתוך את גרונו בשיניים חדות

תקשיב מותק, זה לא עסק ככה. אני, עם כל השריטות, האכזבות, הרגליים העדינות שלי והמחשבות האובדניות, לא מתפקדת היטב במחיצת הנכויות של המחשבה. תרחץ היטב את כל הקלישאות שלך לפני שיחות הטלפון, תמרק את כל משפטי המפתח הגבריים, תשאל עליהם שאלות אין ספור ואל תגיע לא מוכן למפגש.

כן, תעשה את זה חכם כי מתחת למעטה הנשיות הילדותית שלי, זאת שלובשת שמלות קטנטנות, מסתתר ראש רציונלי שמסוגל להפריך כל קלישאה שלך ולעטוף אותה בצניניות ואירוניה שיכולות להכאיב לך. אז אם בא לך להתמודד במוך הזה, תלמד מהגדולים, תתאמן על זה ותתכנן מהלכים וטקטיקות, תתאמץ בשבילי קצת, רק בשבילי.

פעם אחת, תתאמץ, כי עד היום נשים קטנות אחרות התאמצו בשבילך וירקו דם בין זרועותיך הרחבות, הזיעו בין כיסויי מיטתך, חלמו על ימים אחרים וקלילים, ימים ללא מחשבה על מה שצריך לעשות כדי לקבל קמצוץ של תשומת לב.

אותן אלה שהזיעו את דרכן אליך, היו בעיניך כקליפת תפוז על רצפת רחוב מלוכלכת. חשבת עליהן במשך כמה ימים, הבטת בהן ממרומי כיסאך ובחנת את הכל, מגבהי החזה ועד עומקי המחשבה, הבנת מהר עניינים קטנים ונשיים כאלה. התיימרת תמיד לחשוב שאתה קולט ומפרש מיד מה עומד מולך, אמרת משפט מלוכלך, חתכת קשרים בסכין של לחם. בשביל שטחיות, חשבת, לא צריך בכלל להתאמץ ולסגור את זה נכון ועדיין אפשר להתעמר בנפש הרכה שעומדת מולך כי היא פחות, כי היא שטחית יותר. עכשיו הגעתי אני, ולשוני החדה מצמררת לך את העור כל פעם מחדש, מוזר לא?

הבטת בי בעיניים מופתעות, כי לא רבות הן הנשים שאמרו לך את האמת שלך, בדרך טובה יותר משלך. אתה, שאוהב ללמד אותן מה שנכון, לפתוח להן את העיניים ולבלבל דרך הרציונל החזק שלך את כל חומות נפשן הנשית והרגשית, התחלת להבין מה זה להרגיש קטנטן מול אינטלקט קשוח שאינו נכנע, משום מה, לרגשות רכים.

העמדתי מולך אתגרי מחשבה, כאלה שלא ציפית למצוא בגוף נשי וריחני. שאפת אותי אל תוך ריאותיך, הריח הרגיע אותך, כי אם זה מריח אישה, זאת אישה. המילים, לעומת זאת, גרמו לך לבדוק שוב, האם באמת לא התבלבלת קצת בקטע המיגדרי ומולך עומד בכלל גבר רציונלי ולא נשיות מבושמת.

ריח שווה אישה, אבל עם מחשבה, המשוואה הופכת ללא נכונה, צריך לעשות חישוב מחדש. אין אי דיוקים במחשבה שאין בה שום אלמנט מופשט, והיא מלאה במספרים וסימנים, במקום ברגש רך.

נשמתי לך את האוויר, מודה אנוכי. לא התכוונתי להעיף לך את הציפורים מהכלוב, פשוט נמאס לי לשחק אותה מטומטמת, ללגום בעיניים בורקות את המילים שאינן שלי, להתפעם מעצמת זרועות, להתרגש ממילה רגשית בודדה, שנזרקה לחלל האוויר פעם בשנתיים, לא לדעת לנהוג בשבילך.

שוב לקחת שאיפת בושם נשית, שוב ניסית לגעת בלבי באלימות שכל כך פשוט להפעיל, עדיין לא הצלחת לנצח במשחקון שלנו. אני והקיר שליידנו, עמדנו מולך חסומים לכאב. לקיר

לעולם לא יכאב כי הוא קיר, ולי לעולם לא יכאב, כי כאבתי פעמים רבות מידיי ולמדתי קורסים רבים מספור באירוניה, מגברים כמותך ומנשים כמות אלה שעברו לך עד היום בין הסדינים.

תקשיב טוב, אולי כבר למדת משהו, אולי בכלל לא בא לך ללמוד ממני, בגלל הגאווה. אתה יודע שאני יודעת, אתה יודע גם שחוסר הביטחון שלך רק מתגבר באמצעותי. זה כואב וגורם לקרעים בשמיכה שלך, שעשויה ממילא מרשת דייגים לא עמידה במיוחד. אני מבינה, סחרור לא בא בחשבון בעולם מסודר, אין טורנדו בתל - אביב ולא יהיה כזה בתוך הבית המוגן שלך.

אני הבנתי את הפחד, אבל אתה לא הנחת לי להיות נותנת התשובות. אם היית נותן לי להגיש לך סל מאורגן של תשובות, היית תלוי בי ותלות זאת לא מילה של גברים, וגם אין להם שום קשר לסלים או לפחד. אז ארזתי לי את הכל במטפחת קרועה, ששימשה אותי יותר מפעם אחת, במצבים לימינליים כאלו.

אני יושבת פה בצד, בתוך שלולית של רגש, עכשיו השארתי את האינטלקט בדירת השכורה, ואני עדיין מחכה שתרצה ליטוף רגיש מאד, רק ממני. כשתצא לבד מהמערה שלך, כשתבין מתוך כאב, שהאמת שלך היא היחידה שיש, תתקשר. אני אתייבש ואבוא לבקר, בלי תשובות הפעם, אני מבטיחה.

הכאב הזה

המחשבה על הכאב הזה, התעופפה עכשיו מכלובה ובעטה בי בכל הכוח אל הצד של החלשים. בכל פעם שהיא משתחררת, אני מתקרבת עוד קצת אל אלה שכבר השלימו עם ההוויה המפוספסת של קיומם ונחים עכשיו על זרי הדפנה העשויים פלסטיק, שקנו בשוק בצלאל או בתורכיה, במקרה הטוב.

אני, כבר החלטתי לעשות בדיוק את מה שדליה, הפסיכולוגית, המליצה וחתכתי את המחשבה על הכאב מהזווית הכי לא צפויה. התקפתי אותה מאחור, כיוונתי אליה את האקדח כשנרדמה, יריתי בלי רחמים, זרקתי עליה חפצים מהחלון, הטבעתי אותה בים דמעות רחמים עצמיים. בעצם, לא עשיתי כלום.

עכשיו, המחשבה על הכאב הזה חזרה בכל הכוח, כאילו שתתה איזה משקה איזוטוני, או אכלה קופסא של תרד, כאילו לא השפלתי אותה מספיק כדי שלא תעז לחזור. אני תמיד אוביל את השגרה בשרשרת ברזל עד לפתיל שיצית אותה שוב, תמיד אצפה לבואה הקרוב, תמיד אמצא איזה גבר שידע ללחוץ בדיוק במקומות הנכונים, על כפתור האינטרקום שמתחבר לדירת החדר בה היא מתגוררת.

תמיד ידעתי שלא כדאי לחזור על טעויות, אבל, מצד שני, אני גם לא מאמינה בקלישאות, חוץ מזה, אני אף פעם לא עושה את מה שאימא אומרת. אני לא עושה זאת פשוט בגלל שהיא אחד מגורמי הכאב העזים ביותר, היא מנתחת המוח שמבצעת ניתוחים ללא הרדמה, היא השטן הקטן שמאחורי המחשבה הגדולה, היא המכשפה הירוקה שלי.

זמזום, אמרה לי אותה פסיכולוגית צפון תל - אביבית, ממרומי מושבה על כורסה נוחה, לוגמת את הכוח המזויף שלה שמגיע מתוך חוסר הידיעה של מטופליה על מצבה הנפשי הרעוע. "את הזמזום הזה את צריכה להפסיק" היא המשיכה, וקולה המאנפף המשיך להדהד לי בראש גם שבועיים אחר כך.

בכל פעם שאני מרגישה את זמזום המחשבה המתקרבת, כמו דבורה שנוחתת על עלי כותרת מבריקים, אני אמורה לגרש אותה מעלי, להעיף את הזמזום כמו יתוש טורדני, זאת השיטה הכי מודרנית שיש להתמודדות עם הכאב, מסתבר. אני חשבתי אז שבשביל זה לא צריך לדעת את כל התיאוריות ובטח לא להרוויח את הכסף הזה, על חשבון הפילוסופים המיוסרים של העולם המתפורר.

אם כך, שוב אני בצד של החלשים, עכשיו גם מבחינה כלכלית לאור "עצת הסתם" שקיבלתי, ממש לא בחינם. קניתי מוצר מקולקל, מגברת מגונדרת, ליד חלון מרובע ועם חתול שמן על הברכיים. יכולתי להבין את הכל בעצמי, אבל אולי מצד שני, לא הייתי מבינה כלום לבד ללא השקעה כספית. זה קפיטליזם, לא?

לא רק שהעפתי את הזמזום עם מחבט חרקים משומש, התעללתי בו, נהגתי באלימות כלפיו, הטחתי אותו בסובבים אותי, מרחתי אותו בצבעי טכניקולור, ירקתי עליו ולא ידעתי שהוא היה באר המים שלי. מתוכו היה צריך לצאת ולפרוח, להבין את התכלית, אבל אני בזבזתי אנרגיה יקרה על משחק "סבתא סורגת" איתו.

המשחק הזה, לחסרי ידע בסיסי במשחקי ילדים, הוא משחק זוגי עם חוט צמר, שבו קושרים קשרים מסובכים ומתיריים אותם במאמץ דואלי. אני והכאב, יצרנו דיאלוג מסובך יותר מכל

קשר בצמר, והחוג לפסיכולוגיה טוען שזה מה שחשוב, אבל, מצד שני, החוג הזה מפחד להגדיר את עצמו כמדע, וזהו מצב מסוכן בהחלט לכל הנתמכים על ידי הפרופסיה הזו, שממש לא מאורגנת על עצמה.

אין לי תשובות להפיץ, אין לי תיאורית "עשה, ותראה תוצאות תוך שבועיים". אם היו לי כאלה, מזמן כבר הייתי שוכחת את משמעות הכתיבה או את כדור הצמר השחוק מרוב משחק. מה שכן, יש לי טלפון של פסיכולוגית אחת, עם חתול שמן וחלון ריבועי. אפשר לשבת שם ולחשוב שזה אפשרי לראות קרן שמש דרך החלון הזה, ושהשלווה מגיעה רק במסגרות עץ מרובעות, בצפון המפורכס של העיר, בו מגישים קערות עמוסות לעייפה לחתולים וגובים תשלומים מנשמות שרוטות. אפשר גם לנסות לבד. בהצלחה.

Handwritten text in a column on the left side of the page, written in a cursive script. It begins with a small triangle symbol (△) at the top. The text is dense and fills the column from top to bottom.

Handwritten text in a column on the right side of the page, written in a cursive script. It begins with a small triangle symbol (△) at the top. The text is dense and fills the column from top to bottom.

31/08/97

דמות חסרת גיל על ספה בסלון
נוזל עגמומי בתוך ספל קפה
כאב מתחדד באור הניאון
סיגריה אחת מתכלה בתוך פה
רגליים שרוטות מריצה בשדה קוצים
לב ששרוט מעוד אהבה
טלוויזיה פתוחה, נכנסים ויוצאים
חבל תלייה שמתחה אכזבה
חדר עירום בתוך עיר אפרורית
מזון שמורכב מאבקות וכדורים
מוסיקה שאינה אלא צרחה מונוטונית
רגש מתכהה נאחז במילים

חתולים, אה

אנחנו, שני גופות עירומים, התפתלנו על המזרן שהיה מונח על הרצפה בדירה הקטנה שלו. לא קלטתי אז את עצמת המשיכה, מאחר ואדי האלכוהול סיממו אותי ואפפו אותי ברכות נעימה. הסס ביחד עם הריח הכל כך מוכר שלו, גרם לי להרגיש לרגע כאילו חזרתי הביתה. הוא הדליק נר, זה היה סימן בשבילי, להירגע, לנוח לידו, לעשות איתו אהבה. אחר כך, הוא הניח יד אחת על הרגל שלי, בליטוף עדין. למרות שלא הסכמנו מילולית על מגע פיזי, שנינו התחלנו לעשות תנועות לאותו הכיוון.

אחרי לילה של שיחות עומק, על כל מה שהיה ושהווה, נקלענו פתאום לסחרור חסר מעצורים, לא מוגבל בזמן או במרחב. ירקנו על כל המוסכמות, אלה שלי שמסתכמות בזוגיות מסוימת שהייתה לי וכבלה אותי אל השקר של מוסד החברות, ואלה שלו, שכבלו אותנו למחשבה הגברית שלו, שצועקת לתוך אוזני בעוצמה: "אבל מה יהיה אחר כך?" שמענו את המוסיקה שלו, מוסיקה שכועסת על העולם, עד שהוכרענו על ידי המוסיקה שלי, בעלת הידיים הרכות והליטוף הצמרירי. כשהוכרע הקרב, הלשון שלי הייתה לו על הצוואר והאצבעות שלו נכנסו אל בין הרגליים שלי, הכעס והעדינות התערבבו להם, בתערובת אחידה, חלקה ומתוקה מדבש.

הוא נאנח ונרגע, אני נשמתי לו את הצוואר בשקט. הדלקתי לנו שתי סיגריות ונשכבתי לאחור להסתכל על כל הסיטואציה מבחוץ. הוא התבונן בי, ידו המרפרפת עברה שוב לאורך הרגליים שלי, אחר כך הוא הזיז אותה לחלק שלו ועצם את העיניים, הסיגריה הבוערת עדיין בידו.

אני התחלתי להסתבך בין הרצון להיכנס לו בין הזרועות, לבין הצורך העז להתרחק משם כמה שיותר מהר, מפאת הסכנה המתקרבת. כל הפעמונים צלצלו לי בראש. בגלל מה שהיה, החלטתי לשים את המחסום, נכוויתי מספיק ולא היה לי כוח לדמעות כאב באמצע השבוע, למרות ובגלל סיטואציה לילית אחת, רוויה אדי אלכוהול. הוא ידע את הפחד והבהלה. הוא ידע את שלי והרגיש את שלו בעצמה דומה.

אז הוא שתק, לא הסתכן במילים, שיהפכו לאמת כשיעברו מגרוננו לחלל החדר. הוא רק אמר: "אנחנו כמו שני חתולים". חתולים, המוח הנשי שלי אמר לי לסכם מהר, להתלבש וללכת ואת המחשבות להריץ אחר כך, במקום מבטחים. "חתולים, אה" זה כל מה שיצא לי מהפה "חתולים, אה".

אחר כך סגרתי מאחוריי את הדלת. השארתי אותו על הגב, בדל הסיגריה עדיין ביד ועיניו עצומות. מבחוץ שמעתי אותו משמיע שוב את המוסיקה הכועסת שלו. הוא חזר לעולמו הגברי, המתפוצץ מטסטוסטרון וממחשבה גברית והחליט, כנראה, להניח עכשיו בצד מחשבות רכות. אחרי הכל, אני כבר לא הייתי שם יותר, ואין שום טעם לרכות, כשאתה לבד בחדר ריק, גם אם נר אחד דולק עדיין, על אדן החלון.

אני שבתתי לדירה הנשית שלי, שבה אין מזרונים על הרצפה וגם אין אלכוהול ואין גבר שידליק לי נרות. נשכבתי לאחור ושמתי איזה נעימה מייבבת ברקע, כדי להצליח לחשוב בכיף על הכל, עם מוסיקת רקע מתאימה.

שמתי יד מלטפת על מגי, החתולה הלבנה שלי. היא שם תמיד גם אם היא לא מדליקה לי נרות או נוגעת בי בעצמה משתנה. היא שם והיא ללא ספק חתולה, אז אפשר להתפשר על זה עד מחר בבוקר. אז עכשיו אני צריכה לחפש לי איזו מערבולת חדשה וחתול ומוסיקה כועסת, בשביל להפוך פעם נוספת לחתולה בעצמי. חתולים...אה.

הסטודנט

עלית הגג, קטנה ואפרורית. אור נר חלש, מסמן מעגלים כתומים על הקירות, ואינו מספיק כדי להאיר על השורות.

מתח, לחץ, תחרות, התמודדות באמצעים דלים. לעוף רחוק, רוצה להפליג עם הרעיונות למעלה, להיות כמו הגדולים שכתבו. להיות ניטשה, אך נודע יותר, להיות פרויד, אבל צודק יותר, להיות ביאליק, אבל פואטי יותר, פוקו, אך שונא יותר ובינתיים, ציפור כלואה בתוך כלוב, ניירות, רעיונות, ותיאוריות שאחרים כתבו ואינו מצליח להמריא למעלה.

ארבעה קירות והמון פונקציות ודיספונקציות, והעין הדומעת אינה מצליחה לקלוט את המסתתר מאחורי השורות, ורואה רק שמיים קודרניים וענן אפור.

צוואר מתוח רוכן מעל ספר עב כרס, המון מילים פשוטות המתקבצות לרעיון גאוני ויוצרות שירה. גב כואב מישיבה ממושכת ופנים לבנות שלא ראו אור שמש זה זמן רב. כסת הדיו כבר יבשה והנוצה חורקת, ועדיין לא מצליח לצעוק "מצאתי".

מניח ראשו בין כפות ידיו, טומן ראשו בחול הטובעני של הרעיונות האבודים, החמקמקים. תמונות רצות כמו סרט מול עיניו - הטבע, לו הוא כמו חידה פרעונית, יופיו של היקום - כמה מסתורי וגאוני, והיא - עיניה הזקנות והחכמות תלויות כמו תמונת מוזיאון על פניה הילדותיות, ושיערה - עדיין לא החליט אם הוא צהבהב או אפרפר.

נוסחאות שנראו פשוטות אתמול, נסתמו פתאום כמו ברז מקולקל. אינו מתיימש ומנסה שנית, מתאמן בחריצות לקראת ההמראה אל עבר המוחות הגדולים היושבים בשורת המכובדים. ידיים מקומטות מזיקנה מרחפות מעליו כבר שעה ארוכה ומלטפות בעדנה. לחישות, בקול צרוד שתמיד שמע, אך העיף הצידה, מתחזקות והטון ממבקש, הופך לדורש, "צא החוצה, הבט אל השמש, חייה את חיך, אל תגמור כמונו, עכברי עליות הגג הגאוני והאומללים".

הוא סוגר את הכרך העבה ומכבה את הנר הדלוח. בחוץ, ילדים צועקים בהפסקה בבית הספר הסמוך, שמש, גלים חמימים של המון שמש. פורש את הידיים, לקחת את הכל בבת אחת, אחרי מאות שעות של קדרות, הוא גילה את הסוד.

הוא מרים ידיו למעלה וצועק "מצאתי".

...וּלְכַתֵּב כְּפִיךָ, אֵלֶּיךָ יְיָ
 אֱלֹהֵי, גִּימְלוּתֵי אֱמֶת, אֲנִי
 אֲשֶׁר וְעַד הַיּוֹם, אֲנִי אֲשֶׁר
 אֲנִי אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲנִי אֲשֶׁר
 אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר
 אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר
 אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר

VANOUNOU

מתחת לכרית

"אם כבר חיפשת את האושר, ספר לי מה לא מצאת בדרך?" ראיתי שאין לו תשובה, ידעתי שאין לו תשובה. גם לי אין, אז מה? זה אומר שאסור לי לשאול? גנבתי לי רגע שבו הוא נתן מנוחה לחושים החדים שלו, ושאלתי. צלבתי אותו, כדי שכל פילוסופית החיים שלו, שנראתה לי עד עכשיו כל כך נכונה, תתפוגג, עד שירדו לו דמעות כשלון מהעיניים. רציתי שיהיה לו הכי רע שבעולם, רציתי שירצה אותי.

היחסים ללא יחסים האלה, שפיתחנו במשך שנים, נראו לי תמיד כמו "הסבון ללא סבון", שאני תמיד מסרבת לקנות בסופר, למרות שיש לו אריזה מדליקה עם הבטחות מכאן ועד בבל. הפעם ניסיתי לשנות את הטקטיקה הרגילה. לא התמדתי בהסכם הלא כתוב שלנו, יריתי לכל הכיוונים כמו משוגעת, עברתי את הגבול, הפכתי למרגלת למען עצמי במקום להיות משתפת הפעולה שלו, חלמתי על משהו שונה.

מתחת לכרית שלי, מונחות להן בסדר מופתי כל ההבטחות שהבטחתי לעצמי, מאז ומתמיד בלילה אני מנקה אותן מאבק, דורשת בשלומן ומחזירה אותן למקומן הקבוע. אני לא חושבת שמאז שהתחלתי לאסוף אותן, יזמתי איזו שהיא העברה של איזו מהן אל המציאות, אולי רק של כאלו שמלכתחילה היה לי קל להבטיח, אולי כאלו שלא באמת רציתי לקיים.

כל כולי רצון לאושר. כל ההוויה שלי רוצה לקבל אמת ואושר ואהבה, אבל אלה באמת מילים גדולות ומסובכות מידיי. בקטן, אני מנסה לא להיפגע, לא להאמין בקלות מידיי ולשלב את כל זה עם ניסיון ללמוד דברים חדשים, להכיר נשמות שלא ידעתי ולחקור גופות מעניינים במיוחד. אני חייבת להתוודות, אין סיכוי להכיר, ללמוד ולחקור בלי להאמין, להיפגע ולקבל. כולנו יודעים את זה אבל אנחנו לא חזקים מספיק בכדי לעשות את זה, אז מה אתם רוצים ממני?

כבר ניתחתי את כל שירי הדיכאון עד סופם, ירדתי לסוף דעתם של כל משוררי האבדון, קראתי סיפורי תלאות ורומנים שנגמרו רע, לא רק לי כבר אין תקווה. והוא, לפחות יש לו עדיין את האמת שלו, אפילו אם הוא לא מיישם אותה עד הסוף, ויש לו אותי, נשמה מיוסרת שרוצה בטובתו.

יש לו בעצם גם סמרטוט רצפה, כדור משחק ובובת ברבי שלא שואלת שאלות מסובכות מידיי. היום, סגרתי לו בארון נעול, את כל המשחקים ואילצתי אותו להכיר בעובדה שצריך להתבגר ולהפסיק לשחק בשטויות.

הוא הניע את ראשו מצד לצד, כמו סייח צעיר שמנסה להיפטר מחרק מטריד. גודל ההפתעה מהחיסוט הפתאומי בקרביים שלו, ניכר על פני הילד שלו ועל הגבה המורמת שלו, המעוטרת בטבעת מתכת, שהמילניום מחדיר מתחת לכל פיסת עור צעיר. הוא קם לשתות, התענג על כמה דקות מנוחה מול אור המקרר הפתוח שלי, הניח לפניו להצטנן ממשב הרוח הקריר שלו. אחר כך הוא שב לחדרי, והגיש יד רועדת לקופסת הסיגריות, הרי לא כל יום אדם בא להירגע ואז חוטף סטירת לחי מצלצלת מבובת ברבי.

בעוד הוא מתארגן על משקה ועשן, אני הוצאתי בהיחבא את כל ההבטחות שהיו מונחות מתחת לכרית, שמתי את כולן מסודרות על השולחן בסלון ונכנסתי למצב התקפה. אם כבר החלטתי ללכת על זה, שיהיה עד הסוף. כשאבא שלי לימד אותי שח, הוא אמר דברים על

נקודות תורפה, מצבים מסוכנים וניצול היריב למטרותיך. אני, מעולם לא הצטיינתי בשח, אבל ידעתי להמשיל את הכל למציאות.

אחרי עוד סיבוב בזירת האגרוף, היריב נראה מותש עוד יותר. הוא רצה הביתה, הוא רצה שקט, הוא רצה להפסיק לשחק בבובות לתמיד. אני, לעומת זאת, התחלתי לראות בעין יפה, את היוזמה של חברת מאטל, לצרף לברבי גם את "קן", גבר – בובה, צהוב שיער וכחול עיניים, שגם הוא יכול להוות משחק מצוין לנשים אכזריות מרוב תסכול. החלטתי לא לאפשר לו לברוח עם היתרון שלי, אם משחק בין המינים אז עד הסוף. בלילה הנפלא ההוא, ליל הניצחון שלי, הוצאתי מתחת לכרית את כל ההבטחות שלי לעצמי, ולכמה שעות, גם מצאתי משחק צבעוני להפגת השעמום חסר התקווה, שבא בעקבות הגשמה של שאיפות. למחרת, ידעתי שעכשיו אני צריכה להתחיל לבנות מחדש ארמונות באוויר שמתחת לכיסויי המיטה. אותו, השארתי עם שני סימני שאלה בעיניים, ריקני מתוכן, חסר יכולת להוות אתגר. לו ייקח זמן להשיב את חושיו החדים למסלולם המפוקח, ואני... חייבת להפסיק לשחק בבובות.

הנה באה הכלה

16.6.97

חלונות הראווה היו עמוסים בסמרטוטים קטנים ומפוארים, והבחורות הסתובבו בהם לאור היום, בלי בושה. אנשים כאן לא חושבים על כלום, פריצות, תועבה זמינה, אולי אני זאת שלא מבינה, כנראה שזאת אני.

התחלתי לעלות במעלה רחוב שנקין ובפעם הראשונה בחיי הרגשתי את השמלה הארוכה שלי מכבידה, שובלי הבד הכחולים מושכים למטה, מיותרים. גם הגרביים חמות כל כך, למרות שאימא נתנה לי את גרבי הקיץ לנסיעה לתל אביב, גרביים חדשות בשל הפגישה המתוכננת. היום אני אראה את בעלי לעתיד בפעם הראשונה, אין לי מושג איך הוא נראה, אבל אני יודעת שהוא אברך מבטיח, זה מה שאמרו לי: "הוא יהיה גדול בתורה". ככל שאני מנסה יותר לא להסתכל, נמשך המבט אל האנשים השונים האלה, לאף אחד מהם אין מושג איך אנחנו חיים, לאף אחד אין כבוד לעצמו, לאחרים. איך יכול הרב לגור במקום הזה, המטורף?

הנה, הגעתי. קומה שניה, הרב יוסף יעקוב. אין תשובה מהרב, איפה הוא יכול להיות? חדר המדרגות היה מחניק ומצחין והרב לא נמצא בבית. אולי הרב יצא לסידורים? מחוסר ברירה חזרתי אל הרחוב המפחיד והתיישבתי על ספסל, משתדלת להיות בלתי נראית ויותר חשוב - לא רואה.

בתי קפה המו אדם, הרוח החמה השתעשעה במחלפותיהם הצבועות של העוברים והשבים והשתקפה דרך משקפי השמש הצבעוניות שלהם. הוצאתי תפוח, אימא אומרת שחשוב לאכול אוכל בריא, ואני לא מתווכחת כי אימא נורא חכמה ובעלת ניסיון. כלב גדול ולבן ניגש ורחרח את השמלה שלי.

"נכון שהוא חמוד?" איזו שאלה לא צפויה, הרמתי את העיניים וראיתי בחור משונה בעל שיער צבוע בצהוב בוהק, ומשקפי שמש ענקיות שמכסות את עיניו וחלק ממצחו. "חמוד, חמוד" מלמלתי בתקווה שהבחור יסתפק בתשובה ויעזוב אותי. "את לא צריכה לפחד, אני לא מנסה שום דבר, אל תדאגי", הבחור חיך למרות שלא הסתכלתי עליו, שהרי אין להסתכל עין בעין עם בחור זר, שתקתי.

"אני רואה שיש לך תיק גדול, בטח הגעת מרחוק אולי את צריכה עזרה?" הוא לא מניח לי, "אני בסדר, לא צריכה עזרה, אני מחכה שיחזור הרב מהסידורים". "טוב" אמר הבחור "אני מבין, אני מכיר אותך, את הרב, אנחנו שכנים. אני אשב ואחכה אתך קצת, גם לי יש זמן להרוג והכלב צריך להיות בחוק".

זמן להרוג, מעניין למה הוא מתכוון? הוא התיישב ואמר שקוראים לו יאיר. זזתי קצת לפינה השניה של הספסל אבל משהו בו סיקרן אותי, משום מה הוא החליט להיות חביב באמצע החום. יאיר סיפר שהגיע לפני שש שנים לעיר מקיבוץ בצפון ומאז אינו יכול לעזוב את העיר המטורפת הזאת, ואני סיפרתי לו שאני מתחתנת.

"אז היום תראי את זה שאיתו תחיי כל החיים? ואם לא תרצי אותו? אולי הוא לא ימצא חן בעינייך". אף פעם לא חשבתי על זה, זה בכלל לא קשור. "זה מובן מאליו שכן" אמרתי, "שידוך טוב עשו לי, למה שלא ימצא חן בעיניי. הוא תלמיד גדול בתורה, ממשפחה טובה והכל".

יאיר חייך, ונראה היה לי שאני רואה רחמים בעיניו. "אני לא הייתי מסוגל לחיות עם בחורה שאני לא אוהב מאד, ובטח לא אתחתן ככה. אבל את גדלת במקום אחר, את לבושה אחרת וחושבת אחרת, אז אני לא אשפוט אותך" הוא היה נחמד, אבל הרב צריך להגיע בכל רגע ואסור שהוא יראה אותי עם בחור כזה, או עם בחור בכלל.

"אני צריכה לחכות לרב, אסור לי לדבר עם בחורים זרים" משום מה הבושה שהרגשתי נבעה הפעם מההסבר שנתתי ליאיר ולא ממנו. "אני מיד זז" חייך יאיר "שמחתי להכיר אותך ואני מקווה שבעלך באמת ימצא חן בעיניך". יאיר קם ממקומו ומשך את הכלב ברצועה. לפני שידעתי מה קורה הוא הסתובב ונתן לי נשיקה על הלחי. הנשיקה הזאת עוד בושרת לי על הלחי, למרות המבט המבויש שנתתי לבעלי לעתיד, לפני שנכנסתי למטבח לעזור להכין ארוחת ערב.